

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller d'Interior, la consellera de Territori i la consellera de Cultura.

La presidenta

Diputats, diputades, continuem amb el Ple.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català

300-00361/13

I comencem el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la cultura en català, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, parlar de cultura sempre és prioritari, però en aquests moments que vivim és una necessitat i és una prioritat, una urgència de país. Des de Junts per Catalunya hem posat sempre en el centre de les nostres polítiques aquells aspectes relacionats amb la cultura en el sentit més ampli de la paraula. Llengua, identitat i cultura és una tríada indissociable per entendre el nostre país i el nostre dia a dia. Són els pilars fonamentals que donen sentit i formen la nostra nació.

Fa temps que les amenaces són precisament en termes de llengua, identitat i cultura, i és per això que Catalunya ha de bastir una estratègia per fer front també a embats d'aquest tipus. I és urgent, perquè la pitjor política de tot és, per defensar el que ens defineix com a nació, seria no fer res i, per tant, en aquesta situació no ens podem permetre no fer res, perquè no seria una opció.

Estem en un context on tot allò que fa tuf, olor de català és vist com una forta amenaça, i dins de les nostres fronteres o fora per impedir qualsevol tipus d'ingerència. Enfortir la llengua, enfortir la cultura i enfortir la identitat és un deure de les institucions catalanes i, per tant, és un deure també del departament que vostè, consellera, dirigeix, i de forma transversal de tot el Govern del país. En aquesta interpel·lació, des de Junts per Catalunya tenim la voluntat de posar a sobre de la taula aquest marc contextual que ara li explicava i de poder parlar d'aspectes que ens preocupen quant a llengua, identitat i cultura centrant més el discurs en termes de llengua catalana i de censura. Perquè, malauradament, també haurem de parlar de censura novament, i és que en ple segle XXI es constata que aquell tuf abolicionista no ha abandonat mai certs sectors del nostre país ideològics. Obcecació, odi, voluntat d'aniquilar..., és més que obvi i evident, perquè es tanquen en ells mateixos, sempre sense entendre la cultura en el sentit ampli, com una oportunitat.

Simone de Beauvoir ho deia, i avui crec que és un bon dia per recordar-ho: «La incultura és una situació que tanca l'home tan hermèticament com una presó.» I alguns es pensen que en arribar a les institucions se les poden apropiat i les poden ocupar, convertint-les en les seves presons –fent referència a aquesta cita–, com si les institucions fossin seues, amb la voluntat d'oblidar que són dels ciutadans i que alguns hi passem de forma puntual.

Borriana, on VOX i PP veten revistes en català; Palma, on el PP veta una obra de teatre en català sobre trastorns alimentaris; Elx, on PP i VOX cancel·len un concert del grup valencià Smoking Souls; Torrent, on PP i VOX retiren el nom de Vicent Torrent, fundador d'Al Tall, de l'Auditori de Torrent, o els ajuntaments de la Catalunya Nord, on s'ha prohibit l'ús del català als consistoris, són casos flagrants del que explico, com bé sap, i és de rebut parlar-ne en seu parlamentària, sobretot per saber com des de Catalunya es pretén combatre aquesta onada inquisidora que ha agafat força fruit de les darreres eleccions municipals.

Però sobretot, perquè ens costa pensar que no hi ha en aquesta cambra una majoria parlamentària a favor de la llengua i de la cultura catalanes, hi era quan vam aprovar lleis tan importants com la LEC amb un ampli consens, i creiem que ara també ha

de continuar sent-hi. Perquè compartirà amb mi que cal una resposta institucional i que Catalunya pugui seguir sent el motor que ha estat sempre, i també aquell estímul i aquella bastida quan el País Valencià, les Illes Balears, la Franja d'Aragó o la Catalunya Nord ho necessiten.

I per fer de motor calen accions concretes, i des de Junts, consellera, voldríem saber quina previsió fa el seu departament per fer front a aquesta situació actual més enllà de la creació del grup de treball permanent per actuar per la diversitat i la llibertat d'expressió que han creat conjuntament amb quins equipaments culturals. Quin és l'objectiu d'aquest grup? Amb quin calendari treballa? Què preveu fer a la reunió del setembre? Ha començat ja a elaborar aquest codi deontològic? Com pretén fer front a la situació actual que pot créixer en els propers mesos?

La iniciativa «Som més fortes que la censura» està bé, era necessària de fer, però li demanaríem que no quedés en una cosa puntual i declarativa, a reacció d'un fet molt greu, sinó que es trobés la manera per mantenir viva aquesta promoció de les revistes en català que des de fa anys dibuixen l'imaginari de país i són una veritable estructura d'estat.

Sé bé del que parlo perquè durant un grapat d'anys de la meua vida, per elaborar la tesi doctoral sobre rondallística, em vaig submergir en revistes dels Països Catalans publicades en català durant el segle XIX. Revistes com *L'Avenç*, *La Barretina*, el *Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya*, *Calendari Català*, *La Campana de Gràcia*, *La Pubilla*, *La Renaixença* o *Un Tros de Paper a Catalunya*, *La Mola*, *Lo Ratpenat*, *Lo Saltamartí* o *El Tabalet* al País Valencià o *La Fe*, *La Roqueta*, *La Tortuga* a les Illes Balears. Assaborir les revistes és un autèntic luxe per comprovar la nostra força cultural i el llegat que els nostres han anat deixant publicació rere publicació, i hem de fer el possible perquè les generacions d'avui i les generacions de demà puguin continuar xalant i aprenent de materials tan interessants com els que hem tingut i tenim.

Divendres vaig poder participar en el debat «La llengua no es toca», que va organitzar el diari *Ara* a l'Ateneu Barcelonès i que va comptar amb la presència de representants de les capçaleres afectades per la censura: Mònica Estruch, directora de *Cavall Fort*, Màriam Serra, directora de *Llengua Nacional*, Joan Escrivà, director

de *Camacuc*, Lluís Gendrau, director d'*Enderrock*, i Laura Tapioles, periodista d'*El Temps*. Un debat que es va convertir en una lliçó de lluita i de resiliència, amb una petició clara per part de tots, que va resumir molt bé la directora de *Llengua Nacional* quan ens va demanar que no confonguem la resistència amb el victimisme, i que hem d'estar convençuts que som poderosos i hem d'exercir aquest poder amb alegria. Però no hi ha alegria possible sense recursos i, per tant, consellera, considerem que aquests recursos calen i hi han de ser.

L'atac a les revistes no és gratuït, ho sap vostè i ho sé jo. Saben que no ataquen només una publicació en concret, sinó que ataquen la línia de flotació cultural i educativa en general. *Camacuc* i *Cavall Fort*, per exemple, són dues revistes adreçades al públic infantil i, en alguns casos, retirant aquestes revistes de les biblioteques el que es fa és retirar un dels pocs espais d'ús de català que tenen aquestes criatures, com bé apuntava Estruch en el marc d'aquest debat que li comentava.

Per tant, consellera, cal una aposta clara i ben definida de les institucions, cal que fem el possible per preservar les lleis com la llei de biblioteques –ara que parlem de censura en aquests espais de lletres– per vetllar per la seua bona aplicació en tots els sentits i sense fissures. Dic «vetllar» i no «blindar» perquè, malauradament, l'experiència ens diu que, sovint, quan s'ha gosat dir que Espanya ha blindat la llengua, n'hem vist els desastrosos resultats. Desastrosos resultats com el de la taula del diàleg pel que fa als aspectes de llengua, que vostè coneix bé.

Fa un any, en teoria, van aconseguir un acord per a la protecció i l'impuls del català, i tal com li deia l'altre dia a la consellera Vilagrà en una interpel·lació que li feia, hauríem esperat alguna altra cosa en la línia, per exemple, d'acabar amb la persecució al sistema d'immersió lingüística de Catalunya. Però el que van fer va ser demanar la revisió del reglament al Senat perquè s'hi puga parlar català. Considerem que això és el que s'hauria d'esperar d'una cambra, no?, de representació territorial. I ho demanen al Senat, però no al Congrés, que és la principal cambra legislativa. No n'hem sabut gaire coses més d'aquesta iniciativa i voldríem preguntar-li si hi ha novetats i que ens les puga respondre després.

També deu recordar l'anunci que l'Estat impulsaria que es parlés català al Parlament Europeu, una mesura que, tal com apunta a Plataforma per la Llengua, després de demanar informació al Consell de la Unió Europea, mai no va ser demanada pel Govern espanyol. Per tant, les promeses en matèria de llengua ja veuen que no tenen cap resultat, i ens agradaria saber què té a dir sobre aquesta qüestió. Li vam demanar per escrit el 17 de maig, ens va enviar una resposta. N'hem rebut només una part, en espera que demanen la còpia de documents al Govern de l'Estat, i ens sorprèn, és una mica estrany que vostès pacten coses i després no tinguin aquests documents i aquestes evidències del que es fa per comprovar si es compleix el que s'acorda o no.

La resposta a la resta de punts és una declaració d'intencions orals, amb poca concreció i amb cap acord escrit. I allò de «ara diu blat, ara diu ordi» ja sap com funciona a Espanya. Vostè mateixa ha tret pit, consellera, d'aquests suposats acords i estic convençuda que recordarà aquell: «Les coses no passen per casualitat», i també aquelles paraules que vostè mateixa va dir –i la cito–: «Això demostra com d'important és que hi siguem.» Jo li pregunto, consellera, hi siguem, on? Perquè el Govern els ha tornat a menystenir una altra vegada i entendrà que no és casual que la defensa de la llengua no arriba d'aquells que volen ofegar-nos lingüísticament i cultural. Ser-hi, sí, però també plantar-se quan cal. No és la taula de diàleg creada per parlar d'autodeterminació i amnistia la que resoldrà els temes de llengua a casa nostra. No és aquest espai on s'ha de parlar de llengua i de repressió lingüística. Tampoc no ho ha de fer només un partit, sinó que hi ha d'haver un front comú per abordar aquestes qüestions; aquestes qüestions sobre la llengua, que és fil conductor, que relliga.

I m'agradaria tenir avui, consellera, el seu compromís perquè això siga una realitat. Necessitem aquest front unitari ja, i, per tant, sí que m'agradaria que vostè es comprometés a poder-ho fer i després continue amb la resta de qüestions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibàñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Sales, com no pot ser d'una altra manera, comparteixo absolutament la seva preocupació per la cultura i el present i el futur de la llengua catalana. Des del primer moment de l'actual legislatura, aquest Govern ha estat plenament compromès en la defensa de la cultura i la llengua. M'agradaria, per tant, començar fent una visió general i després explicar detalladament algunes actuacions.

Com els he dit en diverses vegades i ocasions, els nostres quatre grans objectius de legislatura són: construir un sistema fort i de referència, garantir els drets culturals de totes les persones, assegurar el present i el futur del català, i reforçar la indústria audiovisual del nostre país. Créixer en aquests quatre grans eixos estratègics és el que realment pot garantir una bona defensa de la cultura i la llengua. I ho estem fent amb constància, amb tenacitat i amb ambició.

Ho hem demostrat a bastament impulsant des de l'increment dels continguts audiovisuals en català de les plataformes digitals, el recentment aprovat pla nacional del llibre i la lectura. També les cent mesures aprovades pel Govern per al foment del català o el futur pacte nacional per la llengua, en el qual tots hi estem treballant. Jo crec que estan totalment alineats en aquesta direcció. A nivell normatiu, estem impulsant la llei de drets culturals –i ara, després, veuran per què hi faig referència. És una llei pionera al país i al nostre entorn immediat, que entrarà properament a aquesta cambra; esperem que a finals de desembre-gener ja puguem tramitar l'avantprojecte de llei al Govern.

Aquesta llei treballa al voltant de quatre línies molt concretes els drets culturals, la concreció de quins són aquests drets que recauen en el conjunt de la ciutadania, el sistema cultural, l'articulació d'aquest sistema que estigui musculat, que arribi territorialment a tot el país, que inclogui a tothom, des de totes les perspectives, la defensa dels creadors, del seu dret a expressar-se en llibertat i disposar d'unes condicions laborals dignes dins del nostre àmbit de competències, i el finançament, que ha d'estipular quines són les fonts de finançament de la cultura i quins compromisos hi ha d'haver en aquest camp. I, sens dubte, el nostre compromís com

el seu, amb el dos per cent del pressupost i la necessitat de totes les institucions que s'hi impliquin.

Aquest marc normatiu ens ha de donar les eines per garantir els drets culturals de la ciutadania, posant especial èmfasi en aquelles persones i col·lectius que queden al marge de l'activitat cultural per motius econòmics, funcionals, territorials, d'edat, de gènere o d'origen. Ens ha de permetre fer polítiques actives a favor de la lliure creació, l'accés i la participació cultural. I, per descomptat que també serà una excel·lent eina contra la censura i la coerció de cap llibertat d'expressió i de creació. La cultura i la llengua sempre han estat, són i seran una prioritat del Govern, independentment de qui governi a Madrid o en qualsevol altre territori continuarem exigint a les institucions espanyoles i europees el respecte que es mereix la nostra llengua i la nostra cultura.

Són moments, com vostè ara feia referència, on hem vist l'ascens de la dreta i la ultradreta en alguns llocs com el País Valencià i les Illes Balears; una extrema dreta que avui està governant en molts ajuntaments i comunitats autònomes de bracet amb la dreta. Allà on són, ja han començat a donar mostres de la seva política més retrògrada, i estan obsessionats per damunt de tot en la cultura i la llengua. Què és el que els hi fa tanta por? La gent crítica? La gent creativa? La gent empoderada? Doncs això és precisament el que nosaltres volem a la Catalunya republicana: una ciutadania crítica, creativa i empoderada, i, sobretot, una ciutadania lliure.

Només a tall d'exemple, a les Illes Balears han eliminat la Direcció General de Política Lingüística. Al País Valencià alguns volen aprofundir en el secessionisme lingüístic i en la minorització del valencià en tots els àmbits, desprogramant grups de música –que vostè hi feia referència ara mateix– o, com ha passat a Borriana, censurant i prohibint revistes a la biblioteca municipal, aquestes set revistes que ja vostè ha esmentat.

Doncs, per reaccionar davant d'aquesta situació, ara aprofundiré més en el que es va fer divendres passat. La consellera Vilagrà i jo mateixa ens vam reunir amb els representants de l'APPEC, l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català; la Federació Lull, formada per Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear i Òmnium Cultural; la Plataforma per la Llengua i els editors de les revistes

censurades a Borriana. El mateix dia vam iniciar aquesta campanya que vostè comentava, «Som més fortes que la censura», per fomentar les subscripcions a les revistes en català. L'objectiu és que les persones interessades en ajudar aquestes publicacions facin dues subscripcions, una per a consum propi i una altra per enviar-la a entitats, biblioteques, etcètera, allà on es decideixi. La campanya es realitza de manera conjunta, aquesta campanya, entre el Govern i els editors de les revistes de l'APPEC. La finalitat és enfortir les revistes en la nostra llengua i protegir-les de la censura, a més de garantir que a tot arreu on es parli en català es trobin publicacions en català.

Sabem, som coneixedors, que la campanya que vol fer l'APPEC té tres eixos més: programació de concerts, l'entrada dels quals serà una d'aquestes subscripcions 2x1, també; festes i espectacles d'animació teatrals, musicals, destinats a públic familiar, en què també s'aplicarà la fórmula aquesta 2x1, o sigui, en compres una i en tindràs dues, i una també s'enviarà, i una embranzida especial de la campanya en el període nadalenc per impulsar una capsula de Nadal de subscripcions per les festes.

De tot això ja tenim una reunió agendada la setmana que ve, amb el president de l'APPEC i amb les revistes per tal de veure com garantim tota la resta, allò que vostè també deia d'enfortir-les més enllà d'una campanya puntual.

També s'ha anunciat que el Govern homenatjarà el grup valencià Al Tall a l'acte institucional de la Diada Nacional de Catalunya, decisió presa després del que hem conegut, que el govern local de Torrent ha decidit retirar el nom del fundador del grup, Vicent Torrent, de l'auditori municipal de la localitat.

En aquest context de regressió de drets polítics, socials i culturals dels territoris amb qui compartim llengua, a Catalunya ens hem de dotar d'eines polítiques que ens permetin fer front a l'escenari actual i als que puguin venir en el futur. Per això el Govern català està amatent i preparat per vetllar pel nostre autogovern i defensar-lo. S'ha creat una comissió per blindar les competències de la Generalitat davant el Govern espanyol. La nova estructura analitzarà els aspectes competencials de la legislació estatal des de l'inici del procés d'elaboració. I com a Departament de Cultura –també ho anunciava vostè–; hem impulsat aquest grup de treball de

caràcter permanent. Vam fer una primera reunió, però finalment l'hem constituït amb caràcter permanent, perquè tots vam decidir de fer-ho d'aquesta manera, que actuarà per protegir la diversitat i la llibertat d'expressió i assegurar la llibertat creativa.

L'objectiu és aconseguir una coordinació sostinguda en el temps per assegurar la diversitat en la cultura, que ens permeti actuar tots junts contra la censura. La primera reunió, efectivament, va ser dimecres passat, amb els responsables de tots els grans equipaments culturals públics del país, que van venir tots en aquesta reunió. I bé –no cal que els esmenti, perquè jo crec que ja els sabem tots–..., perquè evidentment no entenem el que està passant al País Valencià i a les Illes Balears com a casos aïllats, sinó com a amenaces que es poden convertir en sistemàtiques. Aquests dies estem veient una censura molt visible, amb desprogramacions o suspensions de subscripcions o altres. Però el que pot esdevenir-se en breu és una censura molt a l'ombra, gairebé invisible, perquè en molts casos simplement es deixarà de programar o de fer activitats. Ens trobem en risc de viure també situacions d'autocensura i ens hem de conjurar –i ens hem conjurat amb aquests equipaments, i ho seguirem fent amb la resta de sectors culturals– per combatre-la amb totes les nostres forces. La visibilitat i l'empoderament de tots els equipaments és important i tots hem d'estar d'acord en que Catalunya sigui un refugi cultural.

Com a primer pas, hem decidit començar a treballar en l'elaboració d'aquest codi deontològic –la veritat és que el vam decidir dimecres passat, per tant, fa una setmana i encara no en tenim aquest primer esborrany, vam quedar que el tindríem a mitjans de setembre, quan farem la segona reunió–, que ha de regular tots els valors compartits a favor de la llibertat d'expressió i de creació.

Més enllà d'això, nosaltres tenim una visió àmplia de la llengua i la cultura en el marc dels territoris de parla catalana. Respectant sempre, evidentment, l'autogovern de cada territori, no ens podem, però, desentendre dels atacs i agressions contra la llengua catalana.

Des del departament tenim molt clar que el que passa a una part del domini lingüístic afecta la resta i hem de treballar conjuntament. Per aquest motiu, aquesta legislatura és en la que més fructífers havíem estat en col·laboracions realitzades amb els

governos balear i valencià. De fet, sempre que hem pogut, hem mantingut una relació franca amb els consellers, tant d'Educació i de Cultura de la Generalitat Valenciana com el conseller de Cultura del Govern de les Illes. Ens vam trobar i vam fer una reunió important en l'acte de Joan Fuster.

Recordem que la política commemorativa de la Generalitat s'emmarca sempre en aquesta visió àmplia de la nostra cultura. Aquest any commemorarem la figura de Vicent Andrés Estellés, que vam aprovar just ahir al Govern, i les medalles d'or d'aquest any, també s'han ampliat a persones molt representatives dels tres territoris: Maria del Mar Bonet, Eliseu Climent i Marta Pessarrodona.

Si li sembla, a la següent part acabo d'explicar-li el que m'ha preguntat.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Bé, consellera, si m'ho permet, jo li reiteraré algunes de les qüestions que li he preguntat en la primera intervenció, perquè ara ha fet algunes valoracions que, des del respecte més absolut, li diré que llegint les notes de premsa del seu departament ja coneixem a bastament, però a mi m'agradaria poder aprofundir una mica més. Li he preguntat sobre la seua valoració amb relació al català a Europa, amb relació al català al Senat, sobre aquests resultats de la taula del diàleg pel que fa a llengua, que crec que fer-nos un favor seria reconèixer que ha estat un fracàs estrepitós. I també li he preguntat sobre aquest grup de treball, que vostè ha explicat en què consisteix, però jo li demanava els objectius, si han començat a redactar el codi deontològic, quina previsió hi ha de cara al setembre...

Perquè, certament, si la ciutadania fa xarxa, si ho fan els creadors, si ho fan els productors, si ho fan els programadors, a mi m'agradaria reiterar-li aquest compromís que li demano perquè fem xarxa també les persones que tenim responsabilitat política. Cal que aquests representants públics deixem de mirar-nos de reüll, per parlar de llengua, per abordar qüestions de llengua amb tota la força,

per parlar de cultura i per parlar d'identitat de manera sincera. I, per tant, ens hem de conjurar a ocupar tots aquests espais d'ús possible, que no se n'escape cap.

És cert que el camí es va iniciar fa temps i s'ha de continuar amb més fermesa que mai per aquesta situació lingüística i sociolingüística que tenim actualment, amb una llengua perseguida, minoritzada i un Govern espanyol, d'uns o dels altres, que passa sempre el ribot quan intenta de totes totes debilitar-la.

Parlant de tots aquests temes, consellera, també m'ha de permetre que li pregunte sobre el pacte nacional per a la llengua, en quin moment el tenim, si ens pot actualitzar aquest minut i resultat d'un projecte que es va presentar com a cabdal, però que sembla que s'ha anat refredant al llarg del temps.

I també, perquè vostè n'ha fet menció, li preguntaré sobre les cent mesures pel català. Com evolucionen? Al març ens van dir que cinquanta-una de les cent mesures ja estaven en execució avançada i li voldríem preguntar si hi ha resultats, a quins departaments afecten aquestes mesures tot i la transversalitat del pla. Si hi ha noves dades per poder acabar el curs polític coneixent la situació actual d'aquestes qüestions que treballen en matèria de llengua. I potser haurem d'esperar a la resposta per escrit a les preguntes que vam registrar el 22 de març i que encara no tenen retorn, però si, consellera, ens pot apuntar alguna cosa ara en aquesta interpel·lació, l'hi agraiem.

En el moment que vivim i que observem atentament amb molta preocupació, i això ho compartim i és obvi, nosaltres voldríem tornar a posar en relleu el Pacte de Palma que es va rubricar el 2017 pel Govern català, el Govern valencià i el Govern balear perquè considerem que és imprescindible. En el darrer Ple hi havia una moció d'Esquerra Republicana on nosaltres vam presentar una esmena per parlar d'aquesta qüestió que no ens va ser acceptada. I des de Junts per Catalunya considerem que promoure la cultura compartida amb altres territoris de parla catalana i posar en valor el potencial de més de deu milions de persones per demanar mesures concretes i per fomentar circuits i xarxes de difusió és ara més que mai imprescindible, sobretot després d'aquesta censura que estem veient fruit de les eleccions municipals, com li deia abans.

Vostè diu que Catalunya ha de ser refugi. Jo li demano que siga refugi, però no només. Catalunya ha de ser refugi, ha d'acollir, però també ha de ser tractor, ha de ser tractora, perquè si no, sent només refugi, ens quedarem sense res. Per tant, estic molt d'acord amb el que vostè planteja, però li demanaria, si us plau, que fos el motor que ha impulsat sempre aquestes polítiques arreu dels Països Catalans. És obvi que la situació del 2017 avui ha canviat i malauradament hem anat a pitjor amb aquesta extrema dreta inquisidora, però cal que des del Govern es lidere aquesta defensa de la llengua i de la cultura catalanes que ens fa a tots germans, de nord a sud i d'est a oest. Manuel de Pedrolo ens ho deia: «És prou legítim que un poble prengui mesures per protegir la seva cultura, com legítim és que es preocupe per fer-la conèixer i, si pot, escampar-la pacíficament.» I jo li demanaria que ens quedem amb aquestes paraules i que les fem ressonar arreu.

També voldria aprofitar la intervenció per agrair a la presidenta Erra la ràpida resposta davant de l'atac i la censura per posar aquesta cambra també a disposició de l'APPEC, d'Òmnium, de Plataforma i de l'Institut d'Estudis Catalans en nom de molts.

I novament avui, si m'ho permeten, des de Junts per Catalunya tornarem a dir ben fort i ben clar: gent del País Valencià, gent de la Franja d'Aragó, gent de les Illes Balears, gent de la Catalunya Nord, la gent de Junts per Catalunya hi som i no passaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura

Moltes gràcies, presidenta. Doncs bé, li he contestat el que li he contestat també perquè ens preguntava quina seria l'acció de govern i, per tant, no volia deixar de contestar segons què, però sí que li volia explicar què és el que estàvem fent en aquests moments i com ho estàvem entomant.

I també voldria començar amb un aforisme de Fuster: «No hauríem de cansar-nos de repetir-ho: totes les llibertats són solidàries.» I hem de recordar que per exercir

aquesta solidaritat cultural i lingüística en aquests territoris germans tenim dos decisius organismes treballant per la cultura catalana amb una mirada completa, que són l'Institut Ramon Llull i la Institució de les Lletres Catalanes. L'Institut Ramon Llull, ja ho saben, és l'organisme responsable de projecció internacional de la llengua i la cultura catalanes des d'aquesta mirada i, per tant, això ho hem d'utilitzar. Treballa amb el propòsit que la cultura catalana dialogui amb el món i amb tots els àmbits de la creació i el coneixement, teixint xarxes de complicitat, reconeixement i cooperació. I el que farem és enfortir més que mai aquesta mirada, aquesta línia d'internacionalització de la nostra cultura, perquè és la cultura catalana completa.

Per altra banda, la Institució de les Lletres Catalanes dona suport als creadors i traductors literaris, a les associacions d'escriptors, a les entitats de patrimoni, a les editorials i als festivals i esdeveniments que se celebren arreu dels Països Catalans. Per tant, també és una molt bona eina de Govern per tal de reforçar, enfortir tot aquest diàleg amb els altres territoris. Tenim una actuació molt nova, que és el programa Lletres Compartides d'aquesta Institució de les Lletres Catalanes, que va néixer de la necessitat d'apropar els escriptors a tot l'àmbit lingüístic del català als lectors que encara no l'han llegit. Perquè estem al costat, parlem la mateixa llengua i no ens llegim. Per tant, aquesta actuació de la Institució de les Lletres Catalanes ajuda a conèixer-nos encara molt millor entre nosaltres.

No vull defugir el que m'ha preguntat i, per tant, miraré de contestar-li una miqueta més. Quan jo li deia, aquell dia, que jo crec que era el 16 de setembre de l'any passat, que suposo que va agafar el moment en què els mitjans em van prendre..., que vaig dir «hi hem de ser» –i sí, hem de ser-hi–, estàvem parlant de que les coses passen no perquè sí, sinó perquè s'havia arribat a un acord i aquell mateix dia s'havia enviat la carta al Parlament Europeu per fer ús de la llengua catalana en el Parlament. I això és al que estava fent referència exactament en aquell moment quan em van dir i em van fer aquesta pregunta.

Més enllà d'això, en aquella reunió amb la ministra, el que vam fer és parlar dels diversos... (*Pausa.*) Perdoneu un momentet, que me n'acabo d'anar de pàgina. Vam demanar la disponibilitat lingüística i l'ús de la llengua catalana en tots els sectors de l'administració perifèrica de l'Estat. Això ho estem treballant amb la Secretaria de

Política Lingüística i hem avançat més enllà per tal de..., tenim un conveni... Hem intentat tenir un conveni amb l'Administració Pública de l'Estat per tal que es puguin fer aquests cursos de català a l'Administració de l'Estat i està en vies de solucionar-se i que es puguin fer, perquè el que no hi ha és coneixement per part dels funcionaris de l'Estat de la nostra llengua. És una de les coses diverses que vam fer.

Evidentment, el que vam demanar en aquella carta, el que vam demanar aquell dia també és que es pogués fer ús del català al Parlament Europeu. Aquesta carta va sortir i va arribar. Sabem que hi va haver uns canvis a la Mesa i estem esperant, és veritat que estem esperant una resposta i ens agradaria moltíssim que aquest semestre, que hi ha aquesta presidència europea, aquesta resposta fos absolutament positiva. I això és el que esperem.

Per tant, estem treballant, i no és que no hi hagi res per escrit, és que tot s'ha anat passant a altres organismes per tal de que ho estiguin gestionant, tots els acords, i en breu els hi arribarà la segona part de la pregunta que ens van fer, perquè es veu que ho havíem de contestar des de dos departaments. Aquest només era el tema.

Amb relació a les cent mesures, tenim la nova actualització de 20 de juny, que ja en tenim seixanta-tres avançades, dotze finalitzades, no en tenim cap de no iniciada – per tant, en això ja estem millor que el que estàvem–, cinc tasques preliminars i vint iniciades.

I el que els volia dir només és que crec que estem fent tots els esforços per protegir i difondre la nostra llengua. Si tenim el seu suport i acompanyament,estic convençuda encara ho farem millor. I si ho fem conjuntament i fem de tractors totes, tots conjuntament, amb aquest front comú, que jo em comprometo a fer amb vostès, ho farem de manera perfecta i ens en sortirem molt millor.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre les delegacions de la Generalitat a l'exterior

300-00362/13

I té la paraula, per a l'exposició de la interpel·lació, el diputat senyor Francesc de Dalmasas i Thió.

Francesc de Dalmasas i Thió

Consellera, diputades, diputats, aquesta interpel·lació d'avui la fem amb el convenciment que ens estimem l'acció exterior de Catalunya i específicament la del Govern. Per tant, nosaltres farem una fotografia, que no és una fotografia que ens agradi, però que veurà que acabem estenent la mà, perquè l'objectiu, ja ho diem, és no fer-nos retrets, sinó aconseguir que ho fem entre tots plegats millor.

Perquè, consellera, ens té una mica despistats; preocupats, diria. I després de l'anunci d'ahir, diria que més preocupats que despistats. Vostè sap que l'acció exterior ha estat perseguida i continua judicialitzada per l'Estat espanyol, sigui pel Partit Popular o sigui pel Partit Socialistes.

Per cert, obrim parèntesi. Gallardo, estem amb tu, estem amb tu cada dia. No pot ser que en un país la gent vagi a la presó per protestar en una manifestació.

Doncs li deia que una acció exterior que ha estat perseguida..., però que també quan ha fet la feina de forma silent i tossuda ha aconseguit grans resultats. Aquí hi ha el diputat Josep Rius, i recordarà que l'abril del 17 aquesta feina silent va permetre que el president Puigdemont es trobés amb el president Jimmy Carter als Estats Units. O recordareu també l'entrevista del president Torra amb el president d'Eslovènia, el desembre del 18. I això va ser possible per molts factors, però el principal és per la determinació política. Som independentistes, no som autonomistes; treballem per fer efectiu el mandat de l'U d'Octubre, i hem vingut a obeir i anticipar la Catalunya Estat.

Ja ho sap, que se'ns van encendre llums d'alerta amb el viatge per l'Amèrica del Sud. Se'n recorda que vam parlar que la gira del president Aragonès havia estat desastrosa. Van anunciar una reunió amb el president de Colòmbia que no es va produir; quan anaven cap al palau presidencial, mitja cua. Van anunciar una reunió amb la vicepresidenta de l'Uruguai que no es va produir.

Però el pitjor va ser el punt d'inflexió d'acceptar la tutela diplomàtica espanyola. Fins ara, el *ministerio* ens havia perseguit, ens havia espiat, ens havia boicotejat i vostès els van convidar. I això sí que no, consellera. Fins i tot, consellera, es va permetre dir que la seva feina era millorar la imatge de la societat catalana a l'exterior. I això no li ho podem comprar, consellera. Perquè si alguna cosa se sap a l'exterior és la determinació cívica, pacífica i democràtica de la societat catalana, no només del Govern sinó ja anticipada des de fa molt temps per la societat civil organitzada. Per tant, en aquest sentit, no cal millorar res, consellera, lo que hem de fer és no espatllar res.

A Junts per Catalunya sabem bé de què parlem quan parlem d'acció exterior, i la tenim molt clara. De fet, el president Puigdemont probablement és per ell mateix la principal ambaixada a l'exterior de Catalunya, per com defensa l'U d'Octubre, sí, però sobretot per com defensa una certa idea de drets humans, de drets civils, de drets polítics, que en aquesta Europa desorientada li són molt necessaris. I sobretot també perquè no ha canviat el seu discurs ni el seu objectiu, perquè no es rendeix.

I per això, consellera, després del que va passar en aquella gira, li vam estendre la mà i no en va fer cas. I per això ens preocupa una mica que la conselleria a vegades s'assembli més a aquella gallina decapitada del conte de l'Albert Sánchez Piñol, que pot viure un temps, però que, de fet, no va enlloc.

I aquest nou rumb de la conselleria el trobem des del moment en què va incorporar-vos-hi. Va aturar el pla previst d'expansió i va dir que es dedicaria a consolidar la xarxa existent. La veritat és que ens vam quedar perplexes, però ho vam entendre perquè vam saber que el president Aragonès, per garantir el vistiplau del PSOE als pressupostos, va acceptar una de les línies vermelles del PSC, que és que no s'obrissin noves delegacions a l'exterior. Un motiu més, per cert, pel qual nosaltres no vam votar aquells pressupostos, però sempre amb aquella responsabilitat que ens va fer incloure esmenes com aquella partida específica de 4 milions, precisament per continuar el desplegament i l'obertura de delegacions a l'exterior seguint el pla previst per la consellera Alsina. Que la suposada Generalitat republicana adoptés aquest nou plantejament del PSC imposat pel PSOE va ser sorprenent, i per part nostra, consellera, també li haig de dir que va ser decebedor.

Una cosa és, com vostè sap molt bé i malauradament va patir en pròpia pell, que l'Estat espanyol, amb una onada repressiva com la del 155, dinamiti l'acció exterior de Catalunya i l'altra, ben diferent, és que sigui el propi Govern que renunciï a continuar ampliant la xarxa de delegacions a l'exterior.

Però quan els parlem de gallina decapitada és que va ser precisament en aquell marc de submissió espanyola, i havent dit que no farien més ampliacions, i amb la seva minoria una mica escarransida aquí al Parlament, i sense negociar-ho amb ningú, que van anunciar una nova delegació per cobrir la regió sud-americana sota el nom d'Estats Andins, que, miri, pot resultar estratègic, però el cas és: formava part d'alguna estratègia o, efectivament, continua el ball de la gallina decapitada? Ara ja sabem que sí, cap estratègia. De fet, fonts del propi departament ens van explicar que, com que d'aquell viatge no hi havia cap titular, doncs a última hora va sortir aquest a correu.

Perquè aquesta se la treuen de sota el braç i, en canvi, aparquen la delegació d'Israel. I miri, consellera, si hi ha un exemple de política petita del seu Govern és l'aturada de la delegació d'Israel. Només obrim als països amb governs que ens caiguin bé? Aquells que siguin l'arcàdia de defensa dels drets humans? Perquè si és així, corri a tancar la delegació de Madrid, que és el nostre principal estat repressor.

I jo entenc que el senyor Pedret, que no sé si avui ens acompanya –sí?– està molt content de que vostè hagi aturat la delegació a Israel, però no l'escoltarà mai demanant que tanqui l'ambaixada espanyola a Israel, no l'hi sentirà mai, perquè ell vol que el seu país, el seu Estat, tal com l'entén, sigui arreu. I això és el que hem de voler nosaltres per Catalunya, que sigui arreu.

Per tant, en qüestió de pocs mesos han canviat el seu plantejament fins a quatre cops. Primer, a l'inici de legislatura, amb la conselleria en mans de Junts, van assumir disposar d'una xarxa de delegacions robusta i àmplia arreu del món. Quan s'hi posa al capdavant, renunciïn a aquesta ampliació i accepten les exigències del PSC. I quan semblava que aquest era el seu full de ruta, ara hem vist com l'acord del PSC ja no té validesa perquè disposa de pressupostos i planteja noves

ampliacions, sense criteris, sense coherència i, el que és més greu, sense determinació política, sense pensar que han d'anticipar la Catalunya independent.

I això no ho dic jo, o no ho diu Junts, ho diuen vostès. Perquè ahir, no s'ho perdi, presenten –tatxam!– un nou programa de coordinació de les delegacions –un nou programa de coordinació de les delegacions. I què han fet fins ara? Amb quin criteri han estat obrint, tancant, bloquejant o inventant? Amb cap. Ara hem descobert que no hi havia criteri. Espanya ja no de reprimir l'acció exterior del Govern d'Esquerra, perquè és dòcil i submissa, fins al punt que l'acompanya com qui acompanya un fill petit.

La pregunta és: consellera, hi ha algú que intenti acompanyar la gallina decapitada en algun sentit concret?

La setmana passada, des de Roma, vostè mateixa va anunciar el reforç i l'ampliació de la xarxa de delegacions a l'exterior, designant, per fi, representacions que ja havia planificat l'equip de Junts a Irlanda i al Quebec, així com quatre noves delegacions, entre elles les d'Àsia i l'Àfrica, que també estaven planificades.

Els canvis, consellera, els va fer en el marc d'aquest nou programa de coordinació de les delegacions? Va planificar, anticipant-se a la planificació? A quina de les quatre planificacions obeïa al seu anunci de fa una setmana o de fa vint-i-quatre hores?

No hi veiem ni ordre, ni concert, ni estratègia, perquè en aquest laberint que ens costa d'entendre, havent anunciat noves delegacions i canvis, ja va apuntar que el seu departament estava treballant en un nou pla específic per als propers tres anys per definir una estratègia de desplegament de la xarxa de delegacions, i hi afegixen que continuarà creixent. És que no és així, consellera, és que es fa al revés: es planifica, s'acorda –si no li sap greu, ve al Parlament i ho acordem– i finalment s'executa.

I ara vostè, que planifica tard i malament, diu que en els propers tres anys faran un pla. Em sembla una mica una pel·lícula dels Monty Python. Estem ja que no acabem de saber, el Front Popular de Judea, exactament on som. I no entenem res. I volem que ens ho expliqui, consellera.

I aquí continua el desori. Vostè va afirmar que abans d'obrir noves delegacions calia consolidar les existents. Tot just fa molt pocs mesos va nomenar les delegades d'Andorra i al Japó. I ja estan consolidades aquestes delegacions per fer anuncis de noves delegacions? El delegat de Corea del Sud ja té la seva infraestructura consolidada? No, oi? Miri, fonts del departament ens diuen que no, però ara ho explicarà i estarem molt contents que ens ho expliqui.

Ens preocupa que aquest gir de timó estigui deixant de banda altres delegacions que tot just estan començant a funcionar i just en el moment que més suport necessiten per part del Govern per implantar-se i arrelar en el país de destinació. De fet, a la seva mateixa nota de premsa reconeixen que Japó, Àfrica, Sud-àfrica i Brasil estan parcialment operatives. Què vol dir «parcialment operatives», consellera? Funcionen o no funcionen?

Expliqui'ns-ho una mica, no ho acabem de tenir del tot clar; li cedeixo la paraula, i després continuem amb aquest mateix esperit que he dit al principi de «posem-nos d'acord» i «fem-ho bé».

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara, per respondre, té la paraula la consellera, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Bona tarda, presidenta. Diputades, diputats..., diputat Dalmases, sembla que qui va una mica sense cap són vostès, però tranquils, que els ficarem una mica de llum en aquesta foscor en la que viuen respecte a l'acció exterior del Govern de la Generalitat, perquè ho hem dit molts cops, ho he dit jo, ho ha dit el president, i jo crec que l'acció del Govern i amb els diferents contactes, fins i tot, a nivell de ministres de diferents membres del Govern, vol dir que per nosaltres l'acció exterior és irrenunciable.

I no només és irrenunciable, sinó que en els dos darrers anys Catalunya hem tornat amb tota la força a l'escena internacional. I aquests resultats, evidentment, són fruit de la bona feina i d'una bona feina que es fa des de tot l'equip del Departament

d'Acció Exterior, i també del Govern, i també de les pròpies delegacions. És un àmbit, i vostè ho ha dit, que exigeix discreció, que exigeix molta feina interna. I, com dic, tenim molts bons professionals al departament. I el que..., com l'hi diria?, sorprèn – farà servir aquesta paraula, «soprèn»– és que aquells qui pretenen també reclamar-la amb força, amb més força que ningú, com vostès, no?, els independentistes també de Junts per Catalunya, utilitzeu les mateixes tàctiques que els qui la voldrien eliminar, els que han intentat eliminar i deixar sense acció exterior aquest Govern, aquesta institució, començant també per les delegacions. Que vostès utilitzin de manera reiterada les delegacions del Govern a l'exterior pel pim-pam-pum polític és una molt mala notícia pel país i per les nostres ambicions col·lectives. I en un moment com el que estem vivint, més que mai. Per tant, els demanaria un cop més que desisteixin d'aquesta fórmula, d'aquesta mala estratègia.

Com deia, els resultats són fruits de la bona feina i a ningú se li escapa que aquesta presència i la bona feina que s'està fent situen l'acció exterior i les delegacions en el punt de mira d'aquells que voldrien un 155 indefinit a Catalunya i que aquests dies, des dels espais institucionals que han assolit a les Illes i al País Valencià, han actuat sense escrúpols contra qualsevol representació de la llengua i la cultura, com ens recordava abans la consellera Garriga, però també, val a dir-ho, contra la seva acció exterior. Per tant, hi insisteixo, la seva estratègia avui aquí convé menys que mai.

Davant d'aquests atacs, nosaltres, des del Govern, des d'aquesta conselleria, aquesta consellera al capdavant i amb el cap molt clar, continuarem i ens mantindrem fermes. I aquí esperem trobar i ens agradaria trobar la complicitat del seu grup, i de la resta de grups, evidentment, d'aquesta cambra que s'autodefineixen com a demòcrates, perquè l'acció exterior del Govern està blindada per l'Estatut i és un dels grans consensos del país. I està blindada també per tota aquesta normativa amb lleis i decrets que desenvolupen aquesta competència legalment reconeguda, mil vegades també reiterada pel Tribunal Constitucional, de fer una acció exterior i de disposar d'oficines a l'exterior. Per això, per molt que molesti a alguns, aquesta competència, aquest gran consens és el que ens ha permès obrir, i ho tornarem a fer, reobrirem i ampliarem sempre que faci falta la xarxa. I s'equivoca qui pensa que hi renunciarem.

Per això, i malgrat que vostès no hi van estar d'acord, vam poder aprovar el pressupost més alt que s'ha dedicat fins avui a l'acció exterior: hem superat per primer cop els 100 milions d'euros, arribant als 105. I seguirem treballant per reforçar-la i consolidar-la en tots els àmbits, també en els pressupostos de cara al 2024. Per tant, els convido a repensar la seva posició respecte als anteriors pressupostos del 2023.

El Govern de la Generalitat actualment comptem amb vint-i-una delegacions, i amb aquestes delegacions donem cobertura a setanta-dos països. Val a dir que no hi ha cap altre territori de les característiques de Catalunya que disposi d'una xarxa de representació així de comparable. També val a dir, i aquí vull recordar, sobretot, que aquesta acció exterior es va impulsar amb molta força gràcies al conseller Romeva quan va crear el propi departament, però que..., no?, i amb l'embat contra aquesta acció exterior que va suposar l'aplicació de l'article 155, i que va suposar el tancament de les delegacions..., malgrat aquest embat, hem aconseguit, sobretot en els darrers cinc anys, doblar la nostra presència al món. I el nombre de delegacions, per tant, s'ha reforçat molt a Europa, sobretot ara, no?, i amb els canvis que hem fet aquestes últimes setmanes cobrim la totalitat dels estats membres de la Unió Europea. A Amèrica, gràcies a aquesta nova delegació que estem impulsant i que hem creat dels estats endins, cobrirem gairebé el cent per cent del continent. També hem posat per primer cop en marxa la representació institucional a l'Àfrica i a Àsia, i que, com desgranaré, volem reforçar encara.

Ho hem dit des del primer moment: el primer que volíem fer era consolidar-ho. Quan vam arribar hi havia una fase d'expansió, de crear, d'aprovar decrets, però calia donar solidesa i consistència a aquells decrets, perquè un paper ho aguanta tot, però el que cal és realitat. Per tant, ens hem dedicat a enfortir i consolidar la xarxa, i això vol dir dotar-la de recursos –pressupostos– i d'eines, perquè el que volem és no només ser presents a tot arreu, sinó ser útils i que siguin unes delegacions útils a la ciutadania del país i que ens ajudin a traslladar una certa imatge de Catalunya, que vol dir que siguem capaços de ser reconeguts com un actor fiable. I això vol dir professionalització, i això vol dir rigor i serietat. Ens guiem, per tant –ho hem dit sempre–, pels principis d'utilitat, credibilitat, confiança i reputació. Per tant, aquesta setmana, com vostè diu, hem aprovat un programa temporal per millorar la

governança de les delegacions a l'exterior, perquè no són tres, no són quatre: són vint-i-una delegacions. Per tant, el que fem és reforçar la nostra estructura com a govern, com a institució, per gestionar i millorar la direcció i la coordinació d'aquestes delegacions, per ser més útils, per ser millors i per generar més credibilitat en la nostra acció exterior.

I, en paral·lel, hem impulsat també i estem treballant en aquesta estratègia per als propers tres anys del desplegament de la xarxa de delegacions. Hi insisteixo, amb rigor, amb criteris, no a partir de decisions d'un gabinet arbitràries o circumstancials, sinó amb rigor, criteris, a partir del coneixement i l'expertesa dels treballadors del Departament d'Acció Exterior, però del conjunt del Govern, perquè aquest és un treball interdepartamental, perquè nosaltres fem acció exterior de govern, de la Generalitat. Per tant, en aquesta estratègia, el que fem és identificar aquelles ubicacions prioritàries en base a criteris com la presència estratègica, la intensitat dels vincles institucionals, econòmics, demogràfics, culturals, els interessos sectorials o la pròpia disponibilitat pressupostària. I aquesta estratègia obeeix –i aquí hi insisteixo– a criteris i a un treball rigorós, no a situacions conjunturals ni a criteris particulars o partidistes.

Així doncs, tenim una estratègia que té tres principals objectius. Primer, consolidar, fer efectiva, com dèiem, l'obertura i posada en funcionament de totes les delegacions ja creades. Hi ha aquí les que, com deia vostè, no estan plenament operatives. Per què? Perquè, sí, es va aprovar un decret, però fa falta, com hem dit molts cops, nomenar delegat/delegada i després posar en funcionament la delegació amb els espais, amb els equips i tot plegat. I, per tant, ara estem consolidant les delegacions del Senegal, del Japó, de l'Àfrica meridional, de Corea del Sud, d'Andorra, del Brasil i també dels estats andins, l'última que hem creat i que en els propers mesos estarà ja en funcionament.

Ens dediquem també amb aquesta estratègia a reforçar l'estructura de les que ja funcionen, de les que són més estratègiques, i aquí, especialment, en els països de la Unió Europea; reforçant, com dic, equips, eines i recursos, i sobretot, també, amb aquesta formació contínua al personal.

I tercer, ampliar la xarxa. I per ampliar la xarxa ho fem amb diferents vies. D'una banda, els nous instruments, oficines i enviats. I aquí, en les properes setmanes, serà una realitat l'enviat a Irlanda, i en el futur, no?, una nova delegació. També el delegat al Quebec. L'ampliació d'àmbits d'actuació i cobertura, com hem fet en el sud-est d'Europa incorporant Grècia. Ara ja tenim tots els països de la Unió Europea sota la cobertura de delegacions –fins ara no ho teníem. I també el nord d'Àfrica, perquè volem que tot el nord d'Àfrica, tota la vessant mediterrània estigui coberta.

I el tercer és ampliant la pròpia xarxa amb noves delegacions. I ho fem, hi insisteixo, sota uns criteris i sota una expertesa per identificar espais geogràfics que no estiguin coberts. I aquí prioritzarem l'àrea de l'Àsia meridional, sud-est asiàtic i Àfrica oriental.

A tall de conclusió, nosaltres consolidem i reforcem les delegacions existents; despleguem allò que fins ara era només..., no? Per desgràcia, la senyora Alsina va haver..., no?, va decidir deixar el Govern. Per tant, només havia fet papers. Nosaltres fem realitat allò que estava previst, sota criteris, amb rigor, generant credibilitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* No hi renunciarem mai. I el que sí que li diem és que seguirem fent més i millor acció exterior, reforçant els grans consensos de la societat...

La presidenta

Gràcies, consellera.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

...i d'aquesta cambra, i en això sempre hi seran convidats a contribuir.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Consellera, li he dit en començar: s'erra quan es pensa que nosaltres som l'enemic o que una defensa..., l'atac és la millor defensa que pot tenir. No, no; no li estem dient això. Nosaltres, precisament, els hi estenem la mà... Perquè ara s'ha referit vostè a la sortida del Govern. Vol que li resumeixi la sortida del Govern, més enllà de que no compleixen els seus pactes? És per falta de determinació política –és per

falta determinació política. I aquesta interpel·lació el que els hi ve a dir és que l'acció exterior –que té un sentit, perquè hem patit una repressió horrorosa– necessita aquesta determinació política que s'ha perdut –que s'ha perdut. I vostès jo em penso que estaria bé que rectificuessin, que entenguessin el fracàs d'haver confiat i d'haver pactat amb el Partit Socialista, perquè ha estat un fracàs. I no els hi diu Junts; els hi diuen els seus electors, que ha estat un fracàs.

I, clar, veig que no han canviat de xip encara, perquè ens venen aquí i ens expliquen que, clar, lo que ha passat al País Valencià... No, no, el que ha passat a Catalunya, i això ho ha fet el Govern de PSOE i de comuns, eh? Pegasus ho ha fet el Govern del PSOE i de comuns; no ho ha fet cap onada que hagi vingut de nou. La persecució de l'acció exterior no ha vingut d'un nou govern d'extrema dreta; ha vingut del govern amic, se suposa. I nosaltres el que fem avui, precisament, és posar un mirall i dir: tenim una situació, revertim-la; trobem-nos per revertir-la –trobem-nos per revertir-la. Hem tret el pit de l'acció exterior d'aquest Govern i del pressupost: és el departament amb el pressupost menor del seu govern. (*Veus de fons.*) Anem per feina, intentem a veure si ens posem una mica d'acord; anem per feina, però quedí's amb la determinació política. Sense determinació política... Per fer el mateix que faci qualsevol altra regió espanyola no cal tenir delegacions –no cal tenir delegacions. Anem per feina.

Com hem comentat abans, s'ha anunciat l'obertura de noves delegacions, des de la delegació de Colòmbia fins a l'anunci que es va fer des de Roma d'aquestes delegacions de l'Àsia meridional, del sud-est asiàtic i de l'Àfrica oriental, un anunci que ha anat acompanyat de l'ampliació de la presència institucional a Grècia, Líbia i Egipte. Si bé alguna d'aquestes accions segueix el camí marcat per l'estratègia «Més Catalunya», ens queixem que sembla que siguin decisions sense una estratègia concreta, que és el que li demanava, que no me l'ha sabut explicar.

I, miri, consellera, abans m'he deixat de dir-li que els enviats especials que ha anunciat a Irlanda i al Quebec no estaven dins d'aquesta planificació, ja que el que es preveia eren oficines. Per tant, per què es canvia al departament de cop el plantejament de l'estructura de xarxa de delegacions quan s'ha afirmat que s'hi estaven seguint? En quina posició queden, doncs, aquestes oficines? Aquest seu

nou programa de coordinació de delegacions, què hi diu sobre això? Ho dic perquè potser –i li torno a insistir– aquest pla, si l'acorda el Parlament..., vostè tindrà la força i tindrà l'aval de potser una majoria d'aquest Parlament. El que segur que no la té és tal com l'ha presentat ara, amb els seus trenta i pocs delegats.

Finalment, consellera, l'enviat especial que sí que estava previst, el d'Escòcia, es designarà o ja s'ha descartat? O hem d'esperar al nou pla que ens va anunciar ahir?

Aquests són només alguns dels exemples dels girs de timó que s'han produït en el que va d'any, i ens preocupa que hi hagi un punt d'arbitrarietat en tot això que fan. Per tant, delegacions com la de Colòmbia o que la delegació del sud-est europeu als Balcans passi a donar cobertura a Grècia sembla ser que no responen a cap planificació concreta; no ens ha sabut explicar... Cap d'aquestes decisions anunciades figura a l'estratègia «Més Catalunya al món». No té cap sentit, consellera, que, mentre donen per tancada l'estratègia 2022 i estan treballant en una de nova, en aquest període intermedi, vostès estiguin comproment noves delegacions sense que formin part d'una estratègia que ens diuen que estan encara definint i planificant. Cal determinar amb exactitud on posem el focus, on consolidem la presència, a on i quan fer aquestes ampliacions.

I l'hi insisteixo perquè vostè sap que tots els diputats d'Exteriors i tot el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya estan fermament compromès amb l'acció exterior de Catalunya. Quan nosaltres vam criticar –que sé que els hi va doldre molt– la gira sud-americana del president Aragonès és perquè ens va doldre profundament, perquè a vegades val més no fer que fer-ho malament i de la mà de la diplomàcia espanyola. I els demanaríem que això no es torni a repetir amb un govern republicà independentista, com expliquen vostès que són.

Per tant, més enllà del retret, més enllà del pim-pam-pum –vostè deu haver vist que ens hem repassat extensament la seva feina–, trobem-nos; trobem-nos, debatem, planifiquem i ens tindrà al seu costat. Per fer-ho com ho ha fet fins ara, segur que no.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la senyora Meritxell Serret i Aleu.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Senyor Dalmases, la veritat és que fent retrets, insultant i menystenint no és la millor manera de fer mà estesa. Per tant, –per tant– l'hi he dit i ho tornarem a dir: l'acció exterior d'aquest Govern, amb la planificació i el desplegament de la xarxa de delegacions inclosa, es basa en principis d'utilitat, rigor i reputació. Vostè em parla de l'estratègia «Més Catalunya al món»: ja està assolida, estem fent passos més enllà. I, com l'hi he dit, ho estem fent amb tot el rigor i tot el treball dels equips del departament i del Govern; amb tot el rigor, amb tota la professionalitat i tota l'expertesa. I estem no només obeint a preferències momentànies o circumstancials, sinó, hi insisteixo, en base a rigor, criteris concrets i amb aquesta voluntat de presència estratègica, intensitat de vincles institucionals, econòmics, demogràfics, culturals, interessos sectorials o disponibilitat pressupostària.

És una decisió política? Sí, òbviament, però no respon a decisions ni aleatòries ni aïllades, sinó que s'emmarca en una estratègia de govern compartida. I la nostra voluntat no és omplir el mapa de xinxetes de colors segons allò que més ens agradi, sinó traçar un camí, una estratègia que sigui útil a les necessitats i als interessos del nostre país i de les nostres contraparts. La planificació d'aquesta xarxa es fa amb criteris reals i amb rigor.

Vostè em demanava sobre les oficines. Jo li he dit que estem fent l'enviat a Irlanda, perquè l'enviat a Irlanda és el primer pas per fer una delegació. Una oficina..., per fer una oficina ja farem directament una delegació. Per tant, comencem posant unes bones bases amb l'enviat per després fer la delegació d'acord amb tots aquests criteris que he dit d'eficiència i de rigor. L'oficina del Quebec..., ai, perdó, l'enviat al Quebec, sí, serà un pas. Vostè em parla d'una oficina a Ottawa, però és que precisament una oficina a Ottawa no la farem, perquè l'oficina a Ottawa la manava el MAEC, el *ministerio*. I nosaltres sí que no ens sotmetrem al que ens mani el *ministerio*. Nosaltres farem l'enviat al Quebec.

A partir d'aquí, hi insisteixo, la nostra voluntat és seguir, no?, com hem fet en els últims anys, impulsant al màxim la presència de Catalunya a l'esfera internacional,

perquè entenem que l'acció del Govern és un eix prioritari i irrenunciable, i més, hi insisteixo, en l'actual context polític. Hi ha qui ens voldria fer desaparèixer la veu a nivell internacional i nosaltres amb tota la determinació política, i com a consellera hi poso cada dia tota la determinació política, i ens dediquem en tots els viatges no només a defensar interessos, sinó també a explicar la realitat política de Catalunya a tot arreu i allà on més cal.

Hi som també amb aquesta acció exterior i hi hem treballat i hi treballarem. I crec que n'hem donat bon exemple, com, per exemple, amb el pla director de cooperació que hem aprovat, de que volem bastir grans consensos.

I com li he dit, en els propers pressupostos, també serà un moment de bastir un gran consens sobre com avancem en aquesta acció exterior. Els hi torno a dir, ens hi va la nostra veu al món, ens hi va reforçar la institució –la institució–, ens hi va reforçar i respectar les competències al màxim, desplegar-les al màxim, no renunciar a cap i aspirar a totes, sempre a totes. I, sobretot, ens hi va també la confiança, la confiança de la societat catalana, de les nostres contraparts i aquesta credibilitat i reputació. Sí, perquè hi ha qui la vol malmetre cada dia, la reputació de Catalunya, senyor Dalmases, i això no m'ho pot negar. I la nostra responsabilitat és treballar amb tot el rigor, tota la discreció i tota la professionalitat per millorar aquesta reputació al món.

Per tant, hi insisteixo, seguirem fent més i millor acció exterior. Seguirem desplegant aquesta estratègia d'acció exterior que estem impulsant ara mateix des del Govern. I aquí el que li demano, senyor Dalmases, és on es situaran vostès –on es situaran vostès–, si al costat dels qui defensem aquest gran consens de país o jugaran a fer la politiqueta, aquest pim-pam-pum, com portem des que vam començar i des que soc consellera, amb aquest pim-pam-pum continu, de la mateixa manera que fan els del 155 permanent. Vostès decideixen; jo ho tinc claríssim.

La presidenta

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra les violències sexuals

300-00364/13

Passem ara el setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la nova estratègia dels Mossos d'Esquadra en la lluita contra les violències sexuals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, una de cada tres dones, segons un estudi encarregat pel Parlament Europeu, ha estat víctima d'una agressió sexual o física. Amb dades extrems del mateix estudi, 9 milions d'europes han estat víctimes d'una violació. La magnitud de les dades ens hauria de fer caure la cara de vergonya com a societat, però especialment als homes. No a tots, evidentment. Però no podem perdre de vista que de les 556 agressions sexuals que es van atendre a l'Hospital Clínic de Barcelona l'any 2022, el noranta per cent de les víctimes van ser dones i el cent per cent dels agressors van ser homes —el cent per cent.

I és que per més que algunes formacions s'entestin en individualitzar les violències sexuals o les violències masclistes, és evident que a darrere s'hi amaguen qüestions estructurals que cal abordar des de les polítiques públiques. Perquè, si no ho fem, si no entrem en aquestes violències, si no entenem que aquestes violències són estructurals, serà impossible poder-les combatre amb l'eficiència i amb l'eficàcia que són necessàries. I molt ens temem que precisament això és el que volen impedir algunes formacions. I si realment volem atacar aquestes violències, també és imprescindible que siguem capaços de trencar alguns estereotips que moltes vegades ens impedeixen ser realment conscients de què s'amaga darrere d'aquest tipus de violències.

M'explico. Si jo ara mateix els demanés que s'imaginessin l'escenari d'una violació, no?, que s'imaginessin qui en són els protagonistes, la majoria segurament em descriuriu l'escena d'una dona, segurament jove, que torna sola a casa de nit i que, de cop i volta, enmig de la foscor, apareix una mena d'home monstre, un desconegut que la viola. Però resulta que aquests tipus d'agressions sexuals, doncs, són les mínimes, són el percentatge més baix. Entre un seixanta-cinc i un vuitanta per cent de les agressions sexuals les exerceix una persona de l'entorn de la víctima: la

parella, l'exparella, un amic, un tiet, algú que es coneix a través d'alguna aplicació. I el fet que no siguin aquests monstres que ens hem imaginat, sinó que siguin homes, persones de l'entorn més conegut, doncs, dificulta molt les coses, perquè es poden arribar a imaginar els llaços, els vincles, les relacions personals que hi ha al darrere.

En paral·lel a aquesta realitat, que segurament se'ns explica poc i que s'explica malament i sobre la qual, com deia, s'han construït tants falsos mites, el sistema patriarcal també fomenta aquesta idea del terror sexual, un clima de por i de dominació en el que vivim sotmeses moltes dones. I ho torno a exemplificar perquè crec que és necessari. Moltes de les dones que avui són aquí, les de la meua generació, vam créixer amb el crim d'Alcàsser al cap. Matí, tarda, nit, les primeres televisions privades de l'Estat ens bombardejaven amb aquest crim i segurament això ens ha condicionat la joventut i a hores d'ara fa que moltes vegades encara sentim por quan tornem soles a casa. Per tant, quan parlem d'aquesta idea del terror sexual, estem parlant d'una idea que ens influeix i ens impacta directament en les nostres vides.

I un cas més recent, de l'estiu passat, tots tenim presents les punxades que es van donar en moltes discoteques i que buscaven també aquesta idea, doncs, de fer que les dones..., bé, com a mínim ens ho pensem dues vegades, que sortim sempre pendents de com ens poden atacar. Després va resultar que aquestes punxades que havien ocupat tants i tants titulars, doncs, no eren realment el que ens pensàvem.

I si ara també els demano que pensin, si tenen fills o filles joves, quantes vegades a les filles, perquè majoritàriament els ho diem a les filles, quan tornen soles a casa, els demanem que vagin amb compte, que vigilin, «que no et posin res al got» o «no tornis sola a casa de nit», no? I això passa –això passa. I, evidentment, són comentaris fets amb bona voluntat, amb tota la bona voluntat del món, però que segurament posen el focus on no l'han de posar. I això també és important a l'hora d'abordar les violències sexuals.

Quan a Esquerra Republicana apuntem que hi ha quatre transformacions de país imprescindibles, una d'aquestes quatre transformacions és la transformació feminista, i la transformació feminista també parla d'un nou abordatge de les

violències sexuals, un nou abordatge que hem d'afrontar des de tots els espais de govern. Ara fa uns dies vèiem com la conselleria d'Igualtat i també la conselleria de Cultura presentaven un protocol d'actuació en formació en els espais d'oci per a 1.700 professionals des de la lògica de la prevenció, però també donaven a conèixer i coneixíem, i d'això avui en volem parlar, aquest nou abordatge de les violències sexuals per part dels Mossos d'Esquadra. Un nou abordatge que és fruit d'una feina, que és fruit de tres anys de reflexió, d'estudi i d'anàlisi que creiem que és imprescindible també per poder donar resposta de manera eficaç a aquestes violències.

En aquest sentit, i sense ànim d'afavorir tampoc en la idea del terror sexual, però posant les dades sobre la taula, perquè sense dades és molt difícil d'entendre de què estem parlant, la magnitud del fenomen que abordem ens dona dades com ara que durant els darrers deu anys la violència sexual que es denuncia a Catalunya ha augmentat un 65,5 per cent, s'han denunciat 36.929 casos, s'han atès 26.073 víctimes i s'han detingut 10.013 persones. Aquestes dades fan palesa la necessitat d'abordar aquesta qüestió com un fenomen estructural. I com els deia ara fa uns dies, en l'àmbit de la seguretat hem conegut aquesta nova estratègia d'abordatge de les violències sexuals amb un canvi de mirada, on es fusiona, doncs, l'acompanyament que fins ara ja es feia des de Mossos d'Esquadra de la víctima, amb una mirada que posa al centre també l'agressor i el control de l'agressor per part dels cossos operatius dels Mossos.

Es tracta, doncs, conseller, no?, d'un gir, d'un canvi d'enfocament, d'una nova mirada i que té una part fonamental, que és la necessitat de que aquest abordatge de les violències sexuals sigui transversal, amb professionals formats, amb professionals que atenguin durant tota la cadena les víctimes, les supervivents en aquest cas, i que posin el focus també en l'agressor.

D'aquesta nova estratègia hem conegut que amb les eines i els mecanismes de què disposa la policia i també amb la intel·ligència policial, es podran generar perfils d'autors de delictes sexuals que permetin dissenyar també aquests nous models de seguretat respecte a les violències sexuals, coses que permetran, doncs, aquest nou abordatge i que després ens agradaria que ens detallés amb més precisió. Ser molt

conscients de la tipologia i dels àmbits en què es donen les violències sexuals, detectar-les i detectar també el perfil dels autors d'aquests delictes és crucial, permet també determinar quin és el grau de perillositat, el control i el seguiment dels agressors sexuals permet també que les víctimes i les supervivents puguin estar tranquil·les en el possible cas que estiguem parlant d'agressors potencialment reincidents i amb requeriment previ de la Fiscalia, no?, i en definitiva, el que volem i el que ens preocupa, doncs, és que la víctima pugui refer la seva vida sense estar pendent i sense estar patint per aquest agressor, per tant, també posar el focus en aquest punt.

Un altre dels elements que també destaquem i que també ens agradaria que ens detallés d'aquest nou abordatge és reunir les característiques d'aquells agressors que poden ser considerats agressors en sèrie o bé agressors amb ordres europees de detenció o amb mesures cautelars. Entenem que també és un pas endavant i celebrem que tot això ho aplegui una unitat específica de nova creació del Cos de Mossos d'Esquadra, aquesta Àrea Central de Violències Sexuals, una altra de les prioritats estratègiques del cos. Quan diem que feminitzem, o que des del Govern es feminitza el Cos de Mossos d'Esquadra, també segurament s'introdueix una mirada que fa possible que passin aquestes coses i que també hi hagi aquest canvi en l'abordatge de les violències sexuals.

En definitiva, des d'Esquerra Republicana tenim clar que volem anar segures pels carrers, que volem que les dones anem segures pels carrers, que volem viure, en definitiva, en llibertat. I és que és imprescindible que tot el Govern..., de fet, seria imprescindible que tota la societat, però el que ho ha d'acompanyar segur és el Govern i les polítiques públiques, doncs..., que fem possible que aquestes violències sexuals es redueixin a la mínima expressió.

Conseller, en aquest sentit, ens agradaria que ens pogués explicar amb més detall aquest canvi d'abordatge, aquest nou enfocament de les violències sexuals, i ens pogués donar molts més detalls d'aquesta qüestió que ens preocupa i que ens ocupa.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputades i diputats... Diputada, efectivament, una de les quatre transformacions que impulsa el Govern és la feminista, i en l'àmbit dels cossos de seguretat i emergències hem endegat moltes iniciatives en aquest sentit, però n'hi ha una que és fonamental, que és lluitar contra una xacra espantosa, fastigosa, que pateix la nostra societat, que són la violència, les violències masclistes, la violència, les violències sexuals. Sempre m'agrada dir que les dones i els homes hem de ser valents, però no per anar a fer esport pel carrer. Les dones no han de ser valentes per anar a fer una copa, o per anar al treball, o per tornar de la feina a determinades hores del dia. Tenen el dret a viure segures sense aquest tipus de risc, i la valentia per a altres aventures que són també molt necessàries a la nostra societat.

És veritat, han augmentat molt les dades. També és veritat que això significa que l'esforç que fem tots plegats des de molts àmbits, la pròpia societat, fa que cada vegada la llista negra de no denúncies que es produeixen, de fets que es produeixen i no es denuncien al nostre país i al conjunt d'Europa vagi disminuint. I aquest també és un dels reptes que tenim, però sí que hi ha un increment i s'hi han de posar mesures.

És per això que abordem aquesta estratègia que ve a complementar la feina que s'ha fet fins ara. Es manté aquesta idea de «al centre la víctima», i «al centre la víctima» no només és una paraula, sinó que és entendre que la víctima ha de poder fer tot aquest camí des de que pateix l'agressió fins que existeix la denúncia d'una forma acompanyada, compresa, entesa, que senti que la societat, que representen els cossos de seguretat en aquell moment, entenen, es posen al seu costat i faciliten tot aquest procés dur que ha de patir. I això ha suposat incorporar ciència, diguem-ne, en el treball de les GAP, dels grups d'atenció a la víctima, del que s'ha estat fent durant tot aquest temps. Perquè sí, perquè no és el mateix un arraconament d'una noia en una discoteca en un moment determinat que aquest arraconament el pateixis als catorze anys. I no és el mateix que aquest arraconament te'l faci un desconegut en un lloc de concurrència pública que te'l faci el teu pare. I això és una intel·ligència,

és un aprenentatge de què s'han estat imbuït tots els grups d'atenció a la víctima per atendre millor i per estar més al costat de la víctima en tot aquest dur camí.

I ara cal aquest canvi, aquest canvi d'estratègia també, aquest incrementar la pressió, no? La campanya que estem tirant endavant és molt gràfica: protegim la víctima, perseguim l'agressor. La por canvia de banda. I aquest és l'objectiu: tenir la percepció que la societat està al costat de la víctima, i alhora que la impunitat no és tolerada, i que, per tant, es persegueix l'agressor amb determinació. I això significa posar en marxa una nova àrea de violències sexuals de la Policia de Catalunya, de la Policia de la Generalitat, per millorar el control als agressors, però també per crear intel·ligència en l'àmbit de com són els agressors, com operen els agressors, quines són les seves pràctiques, per resoldre millor els fets que es produeixen, però sobretot també per ser capaços de prevenir i d'intervenir abans, per combatre el que deia: la impunitat.

I això vol dir posar-hi més mitjans, i en aquest sentit doblarem el nombre d'agents especialitzats en aquesta matèria. Complementa tot això el treball que s'ha estat fent des de l'UCAS, que és la Unitat Contra les Agressions Sexuals, que va anunciar el comissari Sallent al març de 2020 i que després es va implantar i que ha fet una magnífica feina. Es manté el treball de les unitats d'atenció a la víctima dintre de cadascuna d'elles, i el que es fa és posar-hi més mitjans, més comandaments, més força en aquest treball i més fermesa, per tant, contra l'agressor.

Significa crear dues unitats dintre d'aquest àmbit, de l'àrea de lluita contra les violències sexuals. Crear dues UCAS, diguem-ne, dues unitats, en aquests moments n'hi havia només una. Especialitzar agents en cadascun dels perfils i generar perfils i tipologies d'agressors per poder preveure millor i perseguir millor els agressors. Centralitzar tota la informació amb un doble objectiu, que és acumular tota aquesta informació per determinar aquests perfils i veure quines són les pautes de comportament i, per tant, com a policia, tota la seva organització actuar millor. I alhora també centralitzar tot el que és el seguiment dels agressors, que bé per la fiscalia o bé pel jutge o bé per la sentència tenen algun tipus de seguiment o de control que es fa des de les organitzacions. Es mantenen, per tant, també les unitats; de fet, es doblen les unitats d'atenció a la víctima. Però, hi insisteixo, s'intensifica

aquest treball de seguiment dels agressors per una banda, de creació d'intel·ligència i d'especialització del conjunt de l'organització del Cos de Mossos d'Esquadra per conèixer més i millor quins són els comportaments d'aquests depredadors i d'aquests, també, entorns familiars que actuen o que operen des de la impunitat contra les seves víctimes.

Naturalment, també un treball de major coordinació amb totes les altres administracions i institucions que operen en l'àmbit de l'atenció a les víctimes i de la persecució d'aquests delictes. I en aquest sentit, doncs, s'ha parlat amb la fiscalia respecte d'aquesta nova d'aquesta nova àrea, també amb la DGAIA i amb els serveis penitenciaris; és a dir, una major coordinació amb totes les persones que tenen en aquest treball, en aquest entorn, doncs, feina, feina a fer.

Més jerarquia, més capacitat de centralització de la informació per crear intel·ligència. Protocol·litzar el sistema de funcionament i estendre'l a tota l'organització; és a dir, que aquest coneixement que s'adquireix i aquesta intel·ligència que s'adquireix circuli al conjunt de tota l'operativa. I això ja va amb relació al que hem estat fent des de l'any 20 en l'àmbit de l'UCAS, però també en el gabinet que s'ha fet de coordinació de lluita contra les violències masclistes, semblant al que es fa en la lluita contra el terrorisme, per coordinar tot el treball que es fa des del conjunt de l'organització al servei de la lluita contra aquesta xacra.

Aquest és l'objectiu. Per al Cos de Mossos d'Esquadra és una prioritat. I ho és, perquè és dels delictes que genera un impacte més sever, més dur, a la persona i a l'entorn, i a la societat. I, per tant, la societat ha de sentir que les víctimes són acompanyades, són protegides en aquest sentit, que es fa un treball de prevenció, que és una prioritat i que l'agressor no quedarà impune. En aquest sentit, més del vuitanta per cent dels casos d'agressions sexuals que es produeixen són resolts, però volem anar a més; volem anar a més percentatge, però sobretot volem anar a perseguir el fons de la qüestió i adquirir el suficient grau d'intel·ligència a la nostra organització, i traslladar-la al conjunt de tota l'operativa, per fer més i millor tasca de prevenció, que ens sembla que és molt i molt, molt i molt important.

En aquest sentit, jo vull acabar agraint molt la feina que ha fet l'UCAS durant tot aquest temps, i que seguirà fent, perquè és la mateixa organització, més dotada,

més ampliada, més enfortida. També, al conjunt del Cos de Mossos d'Esquadra. I també la voluntat del conjunt de l'organització del cos de posar al centre de la seva actuació aquesta prioritat. Perquè som conscients de la necessitat, que la societat l'hi reclama en aquest sentit, i de l'impacte que té a la nostra societat aquesta xacra, que és una xacra que és derivada... –i acabo amb lo que vostè començava–, que és derivada –doncs, sí– del patriarcat, d'una concepció de la societat que ve de lluny, que ve de sempre de fet, i que cal combatre. Perquè tots els drets que s'assoleixen –tots els drets que s'assoleixen–, s'assoleixen amb lluita, amb combat i amb determinació política, i aquesta és la que tenim al Govern: una determinació política per combatre el patriarcat, per combatre les seves conseqüències, i en l'àmbit del que a mi m'ocupa, de combatre una xacra, ho reitero, fastigosa, que són les violències sexuals, i que els agressors sàpiguen que al davant tindran la Policia de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre l'educació

300-00356/13

I ara passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'educació, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula, per a la seva exposició, la diputada, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Molt bona tarda. Fa gairebé un mes, vàrem celebrar aquí un ple monogràfic sobre educació, que havia estat una iniciativa del Grup de Junts per Catalunya, però que Esquerra va entomar com una oportunitat de demostrar que quan volen, poden governar i escoltar o fer veure que governen i escolten.

Quan volen, poden enviar un conseller, com González-Cambray, a la paperera de l'independentisme. Reconeixen que han fet molt mal fet de barallar-se amb sindicats i comunitat educativa; que els índexs de comprensió lectora i d'abandonament

escolar de Catalunya justificarien un pla de xoc, o dos, o tres o quatre; que la formació professional necessita una bona i sincera repassadeta, i que els recursos de tota mena que la Generalitat destina a Educació queden molt per sota del que s'hi hauria de destinar si es donés al tema la importància que té.

Fins i tot la nova consellera del ram, la senyora Anna Simó, va acreditar una sensibilitat personal i política molt per damunt de la del seu predecessor –això tampoc era gaire difícil, eh?– en temes com l'assetjament escolar, la imperiosa necessitat d'activar d'una vegada protocols efectius contra el *bullying*.

La consellera Simó em va prometre que es reuniria amb els pares de la Kira López, i em consta que s'hi ha reunit, i que aquesta reunió va anar bé, molt millor que amb el conseller Cambray.

La consellera Simó té la meua paraula, que jo vull reiterar avui aquí, que buscarem entendre'ns amb el Govern i amb tots els grups d'aquesta cambra que entenguin la importància del tema de dotar-nos d'un protocol de ferro contra el *bullying* escolar. Un protocol que acabi amb la llei del silenci a les escoles on hi ha criatures assetjades. Que les escoles que detectin un cas de *bullying*, en lloc d'amagar-lo o de mirar cap a una altra banda, actuïn. Actuïn amb decència política i humana, i no siguin vistes com a escoles que són o formen part d'un problema, sinó com a escoles que formen part de la solució.

Tot això podria ser una manera d'entendre i de fer la política, una manera constructiva, on els més i els menys moderats poguéssim complir tots la nostra funció, tirar-nos els plats pel cap quan ens els haguem de tirar. Per exemple, amb el tema de la llengua, que no pateixin, que tot seguit el comentarem.

Però, en fi, m'agradaria començar dient que si hi hagués aquí més partits polítics responsables i compromesos amb el servei públic i amb els veritables problemes de la gent, de la ciutadania, de la Catalunya sencera i real que paga impostos i aixeca la persiana i que pensa que el seu futur són els fills, la millor educació possible per als seus fills, si hi hagués, en resum, més polítics interessats a complir amb el nostre deure, que és fer política i no fer el cabra, que és treballar molt i no dir mentides, no ens hauríem de veure com ara mateix ens veiem, que és gairebé un dels pitjors escenaris per a Catalunya i per a tot Espanya.

La educación es un drama en toda España, donde los autoproclamados grandes partidos de estado nunca han sido capaces de alcanzar, pues eso, pactos de estado para blindar la educación de frivolidades ideológicas, guerracivilismos, confrontaciones estériles y un sinfín de claudicaciones y gatillazos ante un chantaje independentista que, si hasta hoy ya era veneno para la calidad, la seriedad, la libertad y la dignidad de la educación pública más ideológica, y casi les diría más y más patológica cuanto más descentralizada. Que ya es triste que este sea uno de los mayores fracasos del estado de las autonomías, junto con la sanidad pública. Pues, en fin, ¿qué va a ser a partir de ahora con la que se nos puede venir encima?

Perdonen que les haga preguntas difíciles o que mente la sogá en casa del ahorcado, pero es que yo ya me he perdido. Llevo perdida desde la noche del domingo. ¿Quién manda ahora mismo en España? ¿Pedro Sánchez, Alberto Núñez Feijóo o Carles Puigdemont?

Y aquí, en Cataluña, esos famosos proyectos lingüísticos de centro que a partir de ahora tendrán que tener todas las escuelas catalanas y que tendrán que pasar periódicos controles de macartismo lingüístico, ¿los harán los directores de los centros, los hará usted misma, *consellera* Simó o ya les vendrán escritos al dictado desde Waterloo?

Cada día que pasa tenemos claro que a ustedes les importa poco, muy poco la educación real de la Cataluña real, la que no puede pagar carísimas escuelas privadas y trilingües para que los hijos de los golpistas *processistes* que piden amnistía y autodeterminación no tengan que sufrir la educación que sus padres imponen a los hijos de todos los demás.

A ustedes, la educación en mayúsculas y con libertad y seriedad les viene grande. Mil veces prefieren la educación en letra pequeña, muy pequeña, muy agresivamente sectaria, monolingüe por narices. Da igual que todos los tribunales de Cataluña, de España les hayan dicho que la inmersión es un disparate político y un fracaso social y pedagógico, que simplemente con el modelo impuesto por ustedes es imposible garantizar cosas tan elementales como el derecho a escolarizarse en lengua materna, a salir de la escuela dominando de verdad y sin

traumas las dos grandes lenguas oficiales de Cataluña, más el derecho a no segregación por razones de origen, etnia, y, por supuesto, lengua propia.

Todo esto a ustedes les da igual, porque su famosa escuela catalana ustedes ni la catan, solo la imponen, y la convierten en su campo de batalla favorito, en la nueva pantalla de su particular videojuego de Junts per Fotre Espanya, donde hacer aspavientos de desobediencia a la Constitución y a las leyes. Que se les amontonan las sentencias exigiendo el veinticinco por ciento de español, un mísero veinticinco por ciento de español en las aulas, pues ustedes ni caso, tan panchos, a sacar decretos que con variaciones y según el día, siempre vienen a decir: «Tonto el que lo lea y se crea que Cataluña es una tierra de acogida, una sociedad libre.»

Ustedes ven normal imponer el C2 de catalán a todo bicho viviente para trabajar aquí. Ustedes ven normal que a un niño extranjero que acaba de llegar a Cataluña y ni él ni su familia hablan catalán, pero español sí, se le hable solo en catalán con traductor. Ustedes ven normal que a la profesora de español de un centro se le recomiende no abrir la boca cuando no está dando clase de esa asignatura.

Si la política lingüística de la Generalitat ya hace rato que es infernalmente hispanófoba, que es una fábrica de gente que se quiere ir de Cataluña o que no quiere venir –eso cuando no la echan ustedes directamente, como aquella enfermera de la Vall d'Hebron–, ¿qué va a pasar ahora que tienen a Carles Puigdemont subido a la parra, dispuesto a demostrar que él es el que la tiene más grande –la estelada, se entiende–, que no hay talibán catalán más puro que él, Puigdemont el terrible, Puigdemont el empalador de «ñordos» y colonos, y que todos ustedes, los de Esquerra, son unos «botiflers» y unos flojos si no le ven la mano y no le suben la apuesta? ¿Qué va a ser esto? ¿La escalada de quien fastidia, persigue, reprime más a quien ose hablar español en Cataluña? ¿A dónde vamos a ir a parar así, a la Corea del Norte de la lengua?

Per cert, que tot això passa, aquí com a Madrid, amb la col·laboració necessària d'un partit, el Partit dels Socialistes, que els compra, tots aquests decrets lingüístics de la vergonya, i a sobre va i s'hi apunta, que sembla mentida que no tinguin res millor a fer que blanquejar tot això, a posar totes les seves terminals mediàtiques i propagandístiques a treballar perquè això sembli progre quan això és el més fatxa

que hi ha. No hi ha ultradreta que a mi personalment em faci més por que la que es presenta disfressada de victimisme d'esquerres i de fals progressisme.

De la mateixa manera que lamentem profundament que partits com el PP –que avui no és aquí– hagin preferit dedicar esforços sovint innobles a intentar apagar la nostra veu, la veu dels ciutadans, afirmant que no fèiem servei i que fins i tot fèiem nosa. I ja es veu què passa quan no hi som o no hi som prou, que el més calent és a l'aigüera, perquè aquí molt «bla bla bla», però a l'hora de la veritat, la cara la dona qui la dona i la feina la fa qui la fa. Ciutadans –i només Ciutadans– ha demanat a l'alta inspecció educativa i a la Comissió Europea que es pronunciïn sobre el nou i aberrant decret lingüístic de la Generalitat. Ciutadans ha demanat –i aconseguit– que una missió de la Unió Europea vingui l'any que ve a comprovar de primera mà què passa aquí amb la llibertat de llengües, que per nosaltres no és tema de canvi de cromos ni de promeses buides a l'hora de la migdiada ni de brindis al sol ni de tirar més gasolina al foc.

Porque, gracias a nosotros, Europa sí que nos mira. En esto como en la huida hacia adelante de Puigdemont, que nadie como Ciutadans se ha ocupado de denunciar ante las instituciones europeas el incomprensible trato de favor dado a este prófugo de la justicia por un gobierno español moralmente débil, políticamente negligente cuando no directamente instalado en el cinismo de que el fin del poder a toda costa justifica los medios y justifica hacer de Cataluña, de la dignidad, la libertad y la seguridad jurídica de los ciudadanos catalanes una moneda de cambio o treinta monedas de cambio. Para vendernos hay mucha gente, para defendernos de verdad hay muy poca, pero lamento decirles que somos todavía los suficientes para plantar cara y cambiarlo todo, que todo llegará.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada Grau, no podré ni vull –li confesso que ni puc– competir amb verb incisiu i brillant, que vostè el té. M'és impossible de fer-ho. Però tampoc no ho faré tibant de llocs comuns de tots com els del ventall de Ciutadans i

entitats i associacions al seu entorn. Tot ple de llocs comuns, de tòpics, de frases que queden molt bé, però que no ajuden per a res el sistema i crec jo que ni la idea que vostès defensen des de la seva fundació, que recordo perfectament tres diputats allà dalt de tot i nosaltres estàvem, amb Esquerra Republicana, aquí.

Ho recordo perfectament. Aleshores votàvem moltes coses junts, ara que hi penso. Moltes. Totes les d'esquerres, totes. La cosa ha canviat bastant i el meu enfocament per això també serà social, perquè no estem parlant d'un problema ni un tema cultural, des del meu punt de vista, només ni bàsicament. És una qüestió social. I deixi'm que li parli del conseller Cambray, que a l'inici de la legislatura va gosar dir que el rei anava nu. Perquè feia temps que estàvem immersos en una mena de cofoisme col·lectiu i calia explicar una realitat que no ens agradava. I el conseller Cambray ho va fer. Ell va alertar de la davallada de l'ús del català a l'escola, que ens havia anat arribant, tant per percepcions de la comunitat educativa com pels indicadors amb què comptem, i les dades del 21 ens mostraven un ús poc freqüent del català en les interaccions orals de l'alumnat a l'aula i l'estudi també apuntava una tendència al canvi de llengua dels docents en interaccions orals amb l'alumnat en detriment del català. Això és un retrocés del català en els entorns educatius que s'ha donat en paral·lel al retrocés social, la qual cosa fa encara més necessària que mai la defensa del sistema d'immersió lingüística. És així; és una qüestió científica, no és opinable, és així.

Miri, li vull parlar de la meva alcaldessa que avui hem fet senadora, l'alcaldessa de l'Hospitalet de Llobregat, la Núria Marín. «Meva alcaldessa» perquè jo soc ciutadana de l'Hospitalet de Llobregat. Ella ho va explicar d'una manera senzillíssima –per a aquells que tenen ganes d'entendre les coses, evidentment. Va dir: «S'ha d'aplicar la màxima immersió perquè el castellà es parla a tot arreu i el que cal és garantir el màxim aprenentatge del català per tal que els alumnes de la ciutat tinguin les mateixes oportunitats que la resta.» No és ni independentista ni és supremacista ni és nacionalista ni és... És una alcaldessa que està tocant territori, amb la qual podem discrepar en algunes coses, però que això ho tenim claríssim. Jo em conec la meva ciutat i ella se la coneix millor que jo encara. I va dir això. Jo crec que no podria explicar-ho d'una altra manera.

El model d'immersió lingüística implantat en el seu dia amb un ampli consens de la societat catalana ha estat crucial per a la cohesió social del país i per a la normalització de la llengua. Què implica per mi defensar el model d'escola catalana? Ja ho he dit aquest matí en una pregunta oral: per mi és molt més que defensar l'aprenentatge del català, que també; és defensar la convicció de no separar l'alumnat segons la llengua per evitar crear comunitats segregades; és la voluntat d'acollir i cohesionar socialment l'alumnat nouvingut; és rebutjar ingerències polítiques i judicials incitades i organitzades que distorsionen la feina als centres i volen imposar criteris no pedagògics en l'aprenentatge de les llengües; és respecte per les famílies d'origen divers que en el seu dia van entendre i avui encara entenen que el català és equitat i oportunitat de progrés per als seus fills i filles.

La promoció lingüística del català, senyora Grau, en cap cas comporta la vulneració de drets lingüístics contra l'ús del castellà. El català és la llengua oficial a Catalunya reconeguda per l'Estatut i per la Constitució i no és una imposició a l'escola, és la llengua vehicular del nostre sistema educatiu en el marc d'un procés de normalització lingüística no reeixit. Hi ha més de 13 milions de catalanoparlants al món i és la novena llengua més parlada a la Unió Europea. Les llengües són sinònim de cultura, de coneixement, d'educació. I des del Departament d'Educació, per contra del que vostè ha dit ara des d'aquest faristol, donem compliment a la legislació vigent en matèria de llengua i educació, també de l'estatal, també de la catalana: treballem per donar compliment a l'article 6 de l'Estatut, al 3 de la Constitució espanyola, al 35 de l'Estatut, que diu que el català és llengua vehicular del sistema educatiu, i a la Llei 12/2009, d'educació, que estableix el català com a llengua oficial de l'Administració educativa. I aquella que diu..., aquell article, que és el 10 i el 12 de la LEC, que diu que, per garantir que tot l'alumnat, en acabar els estudis obligatoris, aconsegueixi el ple domini de les llengües catalana i castellana i, a més, de coneixements de llengües estrangeres, s'han de posar tots els recursos disponibles per tal que sigui així.

I preservem l'autonomia de centres, i això hi ha gent d'aquest hemicicle que no comparteix. Però, per a mi, l'autonomia de centres és clau en educació. Per què? Perquè puguin desenvolupar el seu propi projecte educatiu. No estic a favor de la uniformitat. El diferent s'ha de tractar diferent. I, per tant, l'autonomia de centres és

crucial, a criteri de les direccions dels centres i dels seus consells de centre. Així, així ho veig i així ho defenso. I d'acord amb criteris pedagògics, aquells que el claustre consideri, per donar resposta a les característiques de l'entorn social, de l'entorn econòmic, natural i cultural de l'alumnat de cada centre. Això també ho diu la LEC.

I també complim amb el decret que diu que els criteris aplicables en l'elaboració, aprovació, validació i revisió dels projectes lingüístics..., i la Llei 8/2022, sobre l'ús d'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. I que vingui Europa, diputada Grau. Clar, que vingui. Que vingui, i que miri, i que preguntí, i que parli i que escolti. I aquí també complim, precisament, amb la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries, que és un conveni internacional ratificat per l'Estat espanyol l'any 2001 i que empara realitats lingüístiques diverses en l'àmbit públic, que preveu que s'adoptin mesures per assegurar l'ensenyament de la llengua, la història i la cultura, de les quals la llengua regional o minoritària és expressió. I el Consell d'Europa ens examina periòdicament el sistema i avala l'opció pel model català.

Vostè ha parlat d'hispanofòbia... Miri, ni fòbies ni odis i, molt menys, victimisme. Personalment, l'hi dic com a filòloga. Jo soc llicenciada en Filologia Catalana. Jo només puc estimar i respectar totes les llengües i els seus parlants, i, a més a més, com a persona d'esquerres que em considero, només puc que aportar una visió – com li deia– social, comunitària i oberta de la manera com s'aprenen aquestes llengües i de l'oportunitat que donem en l'aprenentatge de diverses llengües. Històricament el català ha estat una llengua d'oportunitat i per això tot l'alumnat ha de tenir dret a conèixer-la i a fer-la servir, i el deure de l'Administració educativa de fer-ho possible.

Crec que compartirem que, si volem que l'alumnat sigui competent en les dues llengües –l'aranès a l'Aran– i una llengua estrangera, el que cal és ensenyar i protegir la llengua menys parlada; o clar, no..., vaja, no ho sé. Això és el que a mi em van ensenyar a Sociolingüística a la carrera. No ho sé. És la llengua que no troben quan surten de l'escola. Ni al pati ni en l'entorn del barri; no la troben. Ni a les xarxes socials, ni en els videojocs, suficientment. Ni en la lletra de la música que escolten,

majoritàriament. Per això l'escola, com deia Núria Marín, com jo els hi deia, l'alcaldeessa de la meua ciutat ha de fer equilibri. Ha de fer equilibri.

Després es parla que si és perjudicial per assolir competències. Fals. Que si el C2... Fals. I jo tinc coses per dir-li després en la rèplica. Però, com que no em vull descuidar de parlar dels pares de la Kira, faré ara un petit parèntesi per fer-ho. Vostè hi ha fet esment al principi. És cert, diputada. Quan ens vam trobar abans del monogràfic, quan vam tenir la petita trobada per parlar del monogràfic, em vaig comprometre –m'ho va demanar– a trobar-me amb els pares de la Kira. I ho vaig fer. Va ser una trobada d'intensitat emocional molt forta. És impossible posar-se en el lloc d'una família que ha patit això. És impossible.

Però, en tot cas, li he de dir que ha estat, per a mi, molt positiu de fer-ho. Per tant, li agraeixo que m'ho demanés i crec que ens... Els hi vam presentar el nou protocol de violències, que l'estem a punt d'aprovar, i vam contrastar-lo amb les seves peticions i crec que estem en la línia. I vam prendre nota d'un parell de qüestions molt pràctiques que crec que ens poden anar molt bé. I ens vam comprometre a tornar-ne a parlar i m'agradaria al mes de setembre poder convocar a totes les associacions relacionades –a més a més dels grups parlamentaris, evidentment– per poder-vos-ho explicar.

Però no volia que, en la brega que ens ocupa ara, deixar-me de parlar d'aquesta qüestió. I ja li vaig dir: trobem-nos en això. Crec que aquí sí que hi ha punt de trobada. I, en tot cas, espero la seva rèplica i jo faré el que podré amb el meu verb, que dona pel que dona.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, molt breument. Li agraeixo les seves al·lusions al meu verb incisiu, brillant. Jo, modestament, no crec que jo tingui un verb tan incisiu i brillant. Sí que crec que tinc molta raó, i això ajuda. Sobre el fet d'haver votat més o menys d'esquerres, bé, potser són vostès els que s'han tornat potser una mica, no diré menys d'esquerres,

potser menys coherentment d'esquerres. Potser són vostès que s'han mogut cap a...
En fi.

En el tema del retrocés del català, jo ja saben el que en penso, que és culpa, en gran mesura, de vostès. No s'entén com tants anys d'immersió només serveixen per ofegar. O sigui, si una política fa recular constantment l'ús d'una llengua, potser ens l'hauríem de tornar a mirar. Jo penso que vostè, com a dona d'esquerres, haurien de revisar el mal que la ideologització extrema de l'escola li fa a l'ascensor social de l'educació, però també com a dona catalanista, o nacionalista, o independentista o com es vulgui definir, potser també hauríem de revisar fins a quin punt aquest model que vostès proposen de monolingüisme és viable, perquè jo penso que el missatge que els hi estan enviant molts tribunals és que *no* és viable; o sigui, que no funciona, que no va enlloc.

De fet, a veure, jo cada cop que vostès fan un pla nacional per la llengua, un decret, me'l llegeixo amb lupa. Me'l llegeixo... No soc pas jo sola. També se'l llegeixen la gent d'Impulso Ciudadano, la gent d'Asamblea por una Escuela Bilingüe. Són moltes entitats que els tenen a vostès una mica enfilats. I jo diré una cosa. Cada cop que veig que citen un article de l'Estatut o que es remeten a una iniciativa legislativa catalana, m'adono de com vostès han anat tirant, tirant i tirant, fent interpretacions una miqueta forassenyades –pensem– del marc constitucional i legal... Clar, llavors, si no s'hi fixa ningú, si hi ha el que vostès anomenarien «voluntat política»... Amb voluntat política, es pot fer senador un cavall. Això ho feia Calígula, que va fer senador el seu cavall. Si tens els vots, la cosa surt. Però, clar, tard o d'hora els fets objectius s'imposen i, per exemple, jo penso que el partit socialista té una gran responsabilitat, perquè són gent informada, que són gent documentada, sé que d'aquest tema en saben, té una gran responsabilitat en no haver vigilat les criatures, en haver-los deixat agafar molta *carrerilla* i després, ai, tot és plorar quan els jutges s'hi posen i es destapa el pastís que aquest model és inviable.

Miri, és impossible imposar el català i no anar contra el castellà. És que això són faves comptades. Jo per respirar amb els dos forats del nas, no me'n puc tapar un, m'entén? I llavors vostès poden fer totes les cabrioles que vulguin, però tot model

d'imposició d'una llengua va en detriment de l'altra. I, miri, li afegiré: amb això aconseguen estrènyer, aprimar cada vegada més el consens.

Li explicaré un secret: quan en Pujals era conseller de Cultura i se li va acudir, l'any 98, fer una nova llei de normalització lingüística, partint d'una que s'havia aprovat amb un importantíssim consens d'aquesta cambra als anys vuitanta, jo, com a periodista, li vaig dir: «Em sembla que t'estàs “estrellant”, Pujals, perquè intentaràs repetir un consens que avui en dia és molt més difícil i cada vegada tindràs menys consens per fer el que vols fer, que no és de consens.» Bé, *hasta aquí hemos llegado* i de tret al peu a tret al peu. El problema és que el tret al peu que s'engeguen vostès el paguem tots.

Però en fi, senyores i senyors, la nostra interpel·lació d'avui tenia i té el propòsit i la funció de recordar-los que la política catalana i l'espanyola no són un videojoc, no són un tauler de Monopoly; són un instrument imperfecte però imprescindible per servir i defensar la gent, la bona gent, la que pateix, treballa i espera, espera respostes, espera esperança. Ciutadans és aquí per a tota aquesta gent i estem preparats per al que calgui. També per parlar dels pares de la Kira i dels protocols contra el *bullying*.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Moltes gràcies. Diputada, no és la política lingüística la que ofega la llengua. La política lingüística, en tot cas, el que n'evita, en la mesura del possible, és la reculada. I no depèn només de la política lingüística. La política lingüística és una eina de per fer avançar la normalització i evitar la reculada, però és que estem parlant de qüestions que s'escapen a allò que la Generalitat, les administracions, la comunitat educativa, la societat civil, el món local, pot fer. Estem parlant d'un Estat que, evidentment, primàcia la seva llengua oficial a tot l'Estat, però que incompleix la mateixa Constitució espanyola quan diu que hi ha llengües que s'han de protegir.

No ho fa. Aquest matí ho he dit. Són una llei darrere l'altra, les que imposen el castellà com a única llengua en tantes i tantes matèries, en tantes i tantes qüestions.

I ara, per donar-li una alegria, esmentaré la Plataforma per la Llengua, ja que vostè ho fa tant. Vostè m'ha esmentat entitats que jo aprecio moltíssim; n'hi cito una que vostè aprecia. Sé que li agrada, la Plataforma per... (*Veus de fons.*) Sí, li agrada, li agrada, per això, per això l'esmento. (*La consellera d'Educacióriu.*) En tot cas, vaig llegir ahir que la Plataforma per la Llengua havia publicat un petit informe sobre la normativa estatal que, en l'últim semestre, si no m'erro, únicament imposava el castellà.

Clar, contra això, què hi podem fer quan no tens un estat que t'ajuda? És a dir, si la normalització lingüística no ha reeixit en totes aquestes dècades per alguna cosa és també. I, per tant, des de la Generalitat de Catalunya hem de complir amb la normativa. I tregui-s'ho del cap, ho lamento, ja sé que amb això no ens posarem d'acord, però la realitat a les aules avui té molt poc a veure amb la realitat de quan es va començar a implementar la immersió lingüística. I, per tant, ens hem d'anar posant al dia per garantir el coneixement del català, aranès a l'Aran, castellà i una llengua estrangera. La realitat actual és molt diversa, absolutament complexa, i no s'hi valen aproximacions fetes a partir de prejudicis i de fer així (*la consellera aixeca el dit índex*) o fins i tot posant-hi mala intenció, que no dic que sigui vostè qui ho faci.

El que sí que hi ha són evidències que la segregació urbanística, d'acord?, el nivell socioeconòmic, el nivell cultural i sociocultural de l'entorn tenen una influència directa en el rendiment acadèmic, i precisament l'adquisició de la llengua catalana pot ser una palanca d'oportunitat en aquests casos. Per això, el sistema educatiu ha de garantir l'adquisició de les dues llengües i l'aranès a l'Aran, perquè tot l'alumnat, independentment de l'origen familiar, dels condicionants socioeconòmics, socioculturals, tingui les mateixes oportunitats de futur personal i professional, per a tots els alumnes.

Jo no trio els alumnes, jo treballo per a tots. Jo..., bé, tot el sistema, tota la comunitat educativa, els diputats i diputades que vam intentar remar junts en el monogràfic, per què ho fem tots? Pel bé dels alumnes. Hi ha receptes diferents, d'acord, però

intentem treure'ns de sobre els prejudicis, les falses veritats, les mitges veritats, les falsedats.

En tot cas, el decret no retira la potestat dels centres d'establir el model lingüístic. El decret estableix criteris per elaborar, aprovar, avaluar i revisar els projectes lingüístics. Garantim i preservem l'autonomia perquè creïn, perquè desenvolupin el seu propi projecte. Són les direccions i els docents els que millor coneixen la realitat sociolingüística i l'alumnat. Deixem-los-ho fer. És que no té sentit fer-ho d'una altra manera. Segur que després amb la CUP hauré de referir-m'hi igual. Ja en parlarem.

No, no es persegueix el castellà ni els docents que s'aparten del «dogma lingüístic català». Dogma lingüístic català!? No és un dogma. Estem parlant de ciència, estem parlant de sociolingüística, estem parlant d'estudis i informes. Nosaltres no perseguim ni eliminem el castellà a l'escola. Cal que l'alumnat assoleixi els objectius competencials de cada etapa, però els docents han de complir el projecte lingüístic del centre.

I per acabar, el decret, com vostès diuen, no, no, no, no és un atac a la convivència contrària als drets constitucionals. Aquest decret permet clarificar els usos de les llengües oficials, que ha estat motiu de controvèrsia en els darrers temps. Motiu de controvèrsia, on no hi era la controvèrsia, on no hi era. Remarca el caràcter vehicular del català, reconeix la presència del castellà, de l'aranès a l'Aran i després també de les llengües estrangeres, d'acord amb la normativa i amb el que preveuen els projectes lingüístics. Deixem que la pedagogia treballi. Confiam en el criteri dels claustres i de les direccions. Confiam en els plans educatius d'entorn i deixem de polititzar i de judicialitzar l'educació. Jo no en tinc cap ganes de fer-ho –jo no en tinc cap ganes de fer-ho. Jo vull que funcioni l'ascensor social, la igualtat d'oportunitats i que tots els alumnes d'aquest país reïxin amb els seus resultats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística

300-00357/13

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la llibertat lingüística, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Molt bona tarda, senyors diputats, senyora consellera. Bona tarda. Moltes lingüístiques als comerços per retolar en espanyol. La documentació oficial de l'Administració sols s'expedeix en català. La televisió i la ràdio públiques només poden emetre en català. Cartells oficials indicatius als carrers, només es permet instal·lar-los en català. Quaranta anys de política d'immersió lingüística a l'escola, millor dit, d'imposició del monolingüisme en català a l'escola. Més de 110 milions d'euros anuals en política lingüística de la Generalitat, només en català.

Si vol, senyora consellera, li puc posar més exemples de la falta de llibertat lingüística que patim els catalans, perquè la realitat és que al cinquanta-cinc per cent dels catalans se'ls impedeix fer servir la seva llengua materna, el castellà o l'espanyol, llengua oficial de Catalunya i de tot Espanya. En l'últim Ple específic sobre educació li vaig manifestar, senyora Simó, la meva desconfiança envers el seu hipotètic redreç de la malparada educació catalana, sobretot després d'escoltar aquelles paraules seves en una entrevista: «En educació és necessari» –deia vostè– «la continuïtat, governi qui governi. S'han d'evitar cops de volant.»

Doncs ja m'explicarà vostè, senyora Simó, si no fa un gir de cent vuitanta graus ràpidament, com garantirà que el futur immediat de centenars de milers de nens i joves deixi de ser un munt d'enderrocs? Com restaurarà l'edifici en ruïnes que és el model d'escola catalana actual, si segueix amb una política continuïsta? Com acabarà amb el 16,9 d'abandonament escolar que converteix Catalunya en trist líder d'Europa? Com corregirà el lamentable nivell acadèmic dels alumnes catalans? Li recordo que els resultats de les darreres proves de competències bàsiques de quart d'ESO han estat els pitjors de tota la sèrie històrica en totes les matèries; que han minvat en 9,7 punts el rendiment dels alumnes catalans en matemàtiques, ciències i comprensió lectora en les últimes proves PISA; que el quaranta-sis per cent dels

alumnes que van fer les proves d'accés al grau d'Educació Infantil i Primària les han suspès, aquestes proves; que a Catalunya, segons les proves PIRLS, baixa quinze punts en comprensió lectora respecte als resultats del 2016 i se situa molt per sota de la mitjana espanyola. És l'antepenúltima regió de tot Espanya.

Com solucionarà també la falta de professors, d'infraestructures, l'increment de l'assetjament escolar, l'adoctrinament ideològic i l'erradicació de l'espanyol a l'escola? Malauradament, s'han complert els meus pitjors auguris en tan sols el mes i mig que porta vostè al capdavant de la conselleria d'Educació. Perquè les seves primeres accions, lluny d'anar encaminades a solucionar els greus problemes que estan provocant la fallida del sistema educatiu català, traspuen un tarannà –ho sento dir, però ho he de dir d'aquesta manera– sectari, totalitari i destructiu.

D'una banda..., l'hi posaré un exemple, millor dit dos, els dos primers. El dia 13 de juliol, va demostrar públicament que està vostè a favor de la intolerància, de la falta de pluralitat en contra de la llibertat dels pares a triar el model d'escola que vulguin per als seus fills en prohibir el concert per a les escoles diferenciades a partir de setembre. D'altra banda, el segon exemple, el dia 17, va anunciar vostè el nou decret de règim lingüístic del sistema educatiu català, que té com a finalitat acabar definitivament amb el ja escàs ús de l'espanyol a l'escola, eludint el compliment de les últimes sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en matèria lingüística. Bé, el mateix que va fer el seu predecessor en el càrrec, d'infausta memòria, l'any passat amb el Decret 6/2022 i la Llei 8/2022 per eludir la sentència del famós vint-i-cinc per cent.

El poder judicial de Catalunya acaba d'exigir a tres col·legis catalans que imparteixin com a mínim una altra matèria principal o troncal en espanyol, a més de la llengua castellana. El senyor Aragonès i vostè, senyora Simó, han tret foc pels queixals immediatament i han bramat de manera desafortunada dient que les lleis o sentències que no els agraden les escupen i les trepitgen. La seva reacció és la perfecta mostra de la falta de llibertat lingüística a l'escola catalana, perquè governen d'esquena i en contra del poble català, el cinquanta-cinc per cent del qual té l'espanyol com a llengua materna.

Aquesta actitud antidemocràtica i irresponsable del Govern de la Generalitat no és una anècdota, és la seva manera de procedir habitual. La practica des de fa temps, malgrat que s'expressi ara a través d'un cognom català com el seu, senyora consellera, en lloc del castís castellà «González», per molt que ho hagi intentat catalanitzar, incorporant el segon cognom, per cert, molt grotescament, perquè és d'origen gallec.

Perquè vostès es creuen que estan per sobre de la llei, per sobre del bé i del mal. Es pensen que són ciutadans de primera, perquè no creuen ni en la divisió ni en la independència dels poders, dels tres poders. En definitiva, perquè no es creuen..., no creuen en l'estat de dret i, per tant, actuen com a tirans sense escrúpols.

Aquest nou decret..., està publicat el projecte, els acords de govern, a la pàgina del Govern, a la secció de premsa, per això m'ha sobtat molt el que ha dit vostè ara mateix a la diputada Grau. Aquest nou decret pretén exterminar qualsevol vestigi d'espanyol a les aules. A més de repetir obsessivament que només el català és llengua vehicular, cosa que va ser aconseguida gràcies als comuns i al PSC amb el Decret 6/2022 i amb la Llei 8/2022, doncs, a més de repetir això –per tant, el castellà no és llengua vehicular, és només una assignatura o és una matèria o és una àrea–, doncs, que només el català s'usarà en totes les comunicacions a les famílies, estableix que el projecte lingüístic del centre haurà d'especificar quina estratègia d'immersió lingüística aplica el centre tant en activitats curriculars com al pati o al menjador, la relació amb les famílies i les activitats extracurriculars, és a dir, ho controla tot.

Però la novetat més gran és que serà la Generalitat qui passarà a ser la responsable legal dels projectes lingüístics dels centres educatius –l'article 21 ho diu. Per tant, qui paga, mana. Què significa això? Que si algú s'atreveix a dissentir del projecte lingüístic del centre, és a dir, si s'inclou el castellà com a llengua vehicular, per exemple, implicarà una sanció a les direccions del centre, als professors, etcètera. Això, a més de significar un atemptat contra la llibertat lingüística, vulnera el principi d'autonomia de centres, aplicant el pensament únic, la uniformitat –que deia vostè que no l'aplicava, però això està escrit a la pàgina 21–, el pensament únic des del

Govern, sense deixar marge de maniobra als centres educatius, al més pur estil soviètic.

D'altra banda, amb el decret pretenen que el professorat acrediti el C2, aprofundint en les fronteres lingüístiques i dificultant més l'accés a una plaça de professor a Catalunya. Són uns irresponsables, sobretot tenint en compte que, només aquest curs, 22.800 places de professors s'han deixat de cobrir per manca de docents a les borses de docents. És a dir, si un alumne es queda sense classes de matemàtiques o física o naturals perquè el professor especialista no té el nivell C2, o no hi ha substituït, perquè amb tants entrebancs, evidentment, encara faltaran més professors, a vostè no l'importa. Tot sacrifici pel català paga la pena, sobretot si el fan els altres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. No sé per on començar; és que no sé per on començar, senyor Acosta. Bé, a veure, començo per aclariments, si vol, però no me'ls acabaré, eh? Només n'he fet una petita tria.

No fer cops de volant. Quan jo parlava de no fer cops de volant, sap a què em referia? Vostè ho ha agafat..., ha agafat el rave per les fulles, doncs, perquè li anava bé per dir el desastre de... Bé, però jo al que em referia és a trobar un consens en matèria educativa que sobrevisqués els governs, independentment de la ideologia d'aquells governs. Perquè, de moment, tenim una llei d'educació que és del 2009, i la continuem tenint. A l'Estat espanyol, ja anem –ja m'he descomptat– per la novena, crec, i això és un error, és salvatge per al sistema educatiu –és salvatge. Llavors, quan jo parlo d'això, parlo de polítiques a partir del consens. És a dir, això no ho tocarem, i tirem. A això em referia a no fer cops de volant, a evitar lleis noves i polítiques noves d'«ara vaig, ara vinc». Això és el que no necessita l'educació. A això em referia.

El concert de les escoles que fan secundària que diferencien per sexe. Escolti, això ho diu el Tribunal Constitucional, basat en la Llei Celaá –afortunadament, no tenim la Llei Wert; tenim la Llei Celaá–, i el poder judicial de què vostè tant parla, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i ho va dir quan ho va dir. I a partir d'aquell moment vam dir: doncs ja està. És això. Això ho ha dit el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; no ho he dit jo.

Adoctrinament ideològic. Bé, en fi. Clar, vostè em parla d'una profecia autocomplerta. Clar, és que, què vols? Vostès parlen de supremacisme. Saben què és el supremacisme? Doncs anar dient, com diuen dirigents del seu partit, que els espanyols van portar la civilització, la cultura i la llengua espanyola als indígenes americans a sang i foc: això és supremacisme per mi. El model que vostès representen és un perill per a la convivència, perquè va en contra dels drets culturals, dels drets lingüístics i dels drets socials. I vostè sí, utilitzant les seves paraules, les paraules que m'ha adreçat, sí que proposen un model basat en el sectarisme lingüístic, en el fanatisme antinacionalista que segrega i que condemna l'alumnat al monolingüisme, que això és el més empobridor que pot haver-hi, condemnar l'alumnat al monolingüisme. És una irresponsabilitat; vostès sí que són irresponsables.

I no escopim les sentències; les recorrem, les argumentem, no les escopim. I no em parli de cognoms catalans i que no ho són. Si vostè mira l'Idescat, quin és el primer cognom de Catalunya, s'enduria segurament una sorpresa, que crec que és el segon cognom del president de la Generalitat, per cert.

Imagino que, com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que intenta fer de Parlament, de Govern de la Generalitat i de tot allò que li deixin, opina sobre el model d'immersió, sobre si serveix o no serveix, sobre si la Llei 8/2022 és una llei constitucional o no, que dius: però què m'estàs explicant? Si això no et pertoca a tu!, dir si és inconstitucional o no la llei; ja ho dirà el Tribunal Constitucional! No et toca tu, Superior de Justícia. Doncs imagino que vostès, com el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, consideren que el nostre sistema obvia els drets dels alumnes que només estan transitòriament a Catalunya, que aquesta és una altra...

La diputada Grau també hi ha fet referència. Perquè consideren que la immersió perjudica aquests alumnes. Però de què m'estàs parlant? Nosaltres els preguntem: pretenen que canviem el model educatiu de tot un país per uns quants alumnes que estan de pas? Però, què és aquesta bogeria? Defenso i defensaré que l'alumnat s'ha de situar al centre del sistema educatiu i que qualsevol decisió relativa al sistema educatiu català ha d'estar supeditada a aquesta premissa; que cal garantir la igualtat d'oportunitats per a tot l'alumnat, independentment del seu origen sociocultural, i que són diversos els beneficis de l'educació i de l'ensenyament per immersió, segons els experts. No els els diré, perquè tant els hi fa –tant els hi fa. A vostès els és igual els beneficis que diuen els experts, els és igual. Vostès, *erre que erre* amb lo seu.

Sobre el tema del C2, no és ni una imposició ni una prevaricació, com vostès han anat dient. Precisament, és un requisit previst a la llei d'educació de Catalunya, de l'any 2009!, i, per tant, és el nostre deure complir-lo. Jo crec –crec, eh?– que el que seria prevaricar seria no complir la llei, miri què li dic. Oh, clar, no? Què és prevaricar? Algú, desviar-se del propi deure, mancar a l'obligació del càrrec que exerceix –això ho diu el DIEC, el diccionari de la llengua de l'Institut d'Estudis Catalans. I l'exigència del C2 de català serà efectiva a partir del curs 25-26. D'aquesta manera no es veuen afectats els procediments d'oposició en marxa, que finalitzen el 31 de desembre del 2024, precisament. En un país en què la llengua pròpia –les llengües pròpies: aranès a l'Aran– es troba en situació de minorització, tenim l'obligació d'activar tots els mecanismes a l'abast per garantir els drets lingüístics del conjunt de la ciutadania, i l'escola hi té un paper imprescindible. És inadmissible la intromissió en matèria educativa amb criteris ideològics i poc pedagògics, i això ho defenso aquí i a la Xina popular, si fa falta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Primer, una recomanació: escolti, senyora Simó, si qualsevol crítica o opinió contrària a la seva la treu de polleguera, doncs, millor que no es dediqui a això de

l'educació, que per a l'educació calen moltes dosis de paciència, moltes, i un, que ha estat vint-i-cinc anys de professor, sap de què parla.

Per altra banda, en el seu torn de paraula ha quedat palès que el Govern de la Generalitat vol fer –molt clarament ha quedat, eh?– de Parlament, de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i de Tribunal Constitucional en un totalitari exercici d'ingerència, de menyspreu a la divisió de poders. Doncs bé, perquè quedi molt clar –perquè quedi molt clar–: no permetrem cap reculada més dels nostres drets lingüístics, ans al contrari, recuperarem el dret d'educar també en espanyol a Catalunya, evidentment que ho farem.

Bé, ha dit vostè una sèrie de coses... M'estranya –vostè, que és filòloga, veritat?– que no sàpiga la diferència que existeix entre «llengua minoritzada» i «llengua minoritària». M'estranya bastant, perquè, com hauria de saber vostè, una llengua *minoritària* és aquella que és seguida per un grup de persones molt minoritàriament en un conjunt d'una població. És el cas, per exemple, del català en el conjunt d'Espanya –llengua *minoritària*. Llengua..., és el cas –ho torno a repetir per si algú no ho sap– del català en el conjunt d'Espanya. I una llengua minoritzada és aquella llengua que està d'alguna manera postergada en l'ús social, administratiu, cultural, de prestigi, a les comunicacions, als mitjans, etcètera, a la legislació. I no ha de ser el mateix una llengua minoritzada que una llengua minoritària. Per tant, dit d'una altra manera, la llengua minoritzada aquí a Catalunya és el castellà, o l'espanyol. Ja l'hi he dit: moltes per retolar, moltes als comerços per retolar en castellà; només els mitjans de comunicació públics, la televisió i la ràdio, poden emetre en català; tota la documentació de l'Administració oficial només s'emet, es fa en català; quaranta anys d'immersió lingüística a l'escola o de monolingüisme en català. I ho he dit abans: 110 milions dedicats anualment, 110 milions d'euros dedicats anualment a política lingüística de només –només– promoció del català. Això corrobora exactament el que acabo d'explicar.

Bé, per tant, acabant, també li diria el següent: quan li convé sí que és vostè, doncs, molt bona seguidora dels tribunals, perquè ha fet una defensa aquí del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en relació amb el Decret 8/2022 i la Llei 8/2022

quan ha volgut, eh?, amb relació a la sentència dels percentatges. Però, quan no li convé, doncs, no opina de la mateixa manera.

Per altra banda, diu: «No, la immersió lingüística només comporta beneficis als nois que estan estudiant al sistema educatiu català.» Bé, primer: enlloc en el món existeix el sistema d'immersió lingüística que existeix aquí a Catalunya, perquè, primer, perquè la immersió lingüística sigui efectiva, el primer que hem de tenir en compte és que la persona que rep la immersió ha de dominar en un registre estàndard la seva llengua materna. Això és el que diuen tots els sociolingüistes, i vostè ho sap, el que passa és que no ho vol reconèixer. Per altra banda, jo li pregunto: home, si és tan efectiva la immersió lingüística, per què diuen que el català està a punt de desaparèixer o està en una reculada social com mai han vist els segles de la nostra història. I, per altra banda, ja em dirà vostè com pot aconseguir un alumne tenir solvència en català i en castellà si resulta que a l'educació primària només reben els alumnes dues hores setmanals en castellà: tres a l'ESO i unes altres tres a batxillerat. Ja m'ho explicarà vostè, perquè si no és que som d'una raça superior, nosaltres –això que vostè parlava no sé què de supremacisme, que jo no he parlat mai de supremacisme en la meva intervenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Bravo, espectacular. *(Veus de fons.)* Espectacular. No tinc paraules. *(Aplaudiments.)*

No, no, jo no vull allargar-me més del que ja m'he allargat; no vull incidir en altres qüestions. No hi ha..., ah, sí, exacte, no hi ha arguments, no hi ha arguments per... És que no sé per on agafar-ho, i ja està. No sé per on agafar aquesta segona intervenció.

En tot cas, vostès presentaran una moció subsegüent; cada grup parlamentari la defensarà. Confio que el consens que hi ha en matèria d'immersió lingüística i el consens ampli que hi haurà en aquest Parlament contra la seva moció els doni..., parli més clar que no pas del que puc fer-ho jo.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística

300-00358/13

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la immersió lingüística, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Carles Riera i Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Efectivament, la tercera de la tarda, crec que és ja l'última. Espero que després d'aquesta interpel·lació pugui descansar una mica.

Bé, efectivament, és una interpel·lació sobre la immersió lingüística, sobre la llengua catalana a les nostres escoles. I, miri, a mi m'agradaria que aprofitéssim, si més no aquesta primera part de la interpel·lació, per parlar del que realment està passant – del que realment està passant –, òbviament, des del nostre punt de vista, és clar. Però miraré de ser el més objectiu possible, perquè després de dues interpel·lacions de la dreta i l'extrema dreta sobre aquest tema i de les seves corresponents i oportunes respostes, s'han dit –sobretot per part dels grups parlamentaris que l'han interpel·lada, però també en algunes ocasions per part de vostè–, des del meu punt de vista, coses que no corresponen a la realitat. I m'agradaria que poguéssim parlar una mica del que està passant, per treure conclusions pràctiques per tal d'abordar positivament la realitat.

I, tanmateix, abans deixi'm fer un esment de la darrera escena que ens ha brindat el Grup de VOX –que a mi no em fa riure, sincerament, gràcia ni una–, perquè és un exemple palmari del que és l'estratègia de l'extrema dreta i del feixisme arreu del món, a escala global, ara aplicada aquí en un cas concret. És exactament la mateixa estratègia que segueixen arreu del món negant el canvi climàtic, dient que la terra és plana, etcètera. I ara, avui aquí tocava sobre el tema de la llengua catalana. Dir

una mentida, mentir deliberadament, mentir conscientment, mentir repetidament, cridar quan menteixen, aixecar-se i aplaudir quan continuen mentint amb la pretensió de que això es converteixi en una veritat. Perquè s'ha de tenir molta barra i molt poca vergonya per dir que en el nostre país el castellà és una llengua minoritzada. (*Aplaudiments.*) S'ha de tenir molta barra! I molt poca vergonya!

Bé, intentem parlar de la realitat, intentem parlar de dades en la mesura del possible, que no per més repetides deixen de ser rellevants o significatives o oportunes. Efectivament, vostè em sembla que ho ha dit en una de les seves intervencions, la comunicació en català entre l'alumnat baixa del seixanta-set per cent al vint-i-u per cent. És una baixada brutal entre l'any 2006 i l'any 2021. Òbviament en favor de l'ús del castellà en la comunicació entre l'alumnat, perquè després els feixistes vagin dient mentides.

Segons un informe del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu –em sembla que vostè també n'ha fet esment, no ho recordo exactament, però, si no, és oportú també ara recordar-ho–, l'any 2006, set de cada deu alumnes de quart d'ESO feia les activitats en grup en català; actualment només dos de cada deu –només dos de cada deu.

Segons el Síndic de Greuges, l'ús del català a l'escola primària és del seixanta-dos per cent i a secundària d'un seixanta per cent. Aquestes dades, si les actualitzem a dia d'avui, el que han fet és empitjorar, perquè tots els estudis també indiquen que la tendència, que la propensió és imparablement a l'empitjorament de la situació del català en el conjunt de la societat i també en l'escola.

I, efectivament, segons Plataforma per la Llengua, des del 2006 fins al 21 –ara les dades serien encara pitjors–, el català ha perdut mig milió de parlants habituals. I només el parla de forma habitual, de forma normal el trenta-dos per cent de la població que el coneix.

Per completar aquestes dades, l'enquesta d'usos lingüístics de la població de Catalunya l'any 2018 –i ara actualment les dades serien pitjors– indica que el vint-i-sis per cent dels habitants de Barcelona no parla mai en llengua catalana, mai. I si ampliem el punt d'observació a l'àrea metropolitana, aquest percentatge puja fins, ja, a una majoria del cinquanta-sis per cent.

Bé, no els diré cap dada que vostès no coneguin. D'això, òbviament, en saben més que nosaltres per la seva responsabilitat i per la seva competència. En qualsevol dels casos, jo crec que d'això, del que realment està passant, en podem treure algunes conclusions sòlides i, malauradament, consistents. Efectivament, el castellà és la llengua hegemònica a la nostra societat des del punt de vista del seu ús social, i s'està convertint també en la llengua hegemònica en l'àmbit escolar des del punt de vista del que és la comunicació efectiva en el si de la comunitat educativa en l'àmbit escolar quotidianament. Per tant, el que hem de constatar és un retrocés en l'ús social del català en tots els àmbits i, ho repeteixo, també en l'àmbit escolar. Això encara s'accentua més si ens situem en el terreny de l'ESO, en el terreny de l'ESO el català tendeix a ser cada vegada una llengua d'ús més minoritari.

Què ha passat amb la immersió lingüística, que teòricament era el mètode educatiu que havia de garantir la normalització del català en el si de l'escola i contribuir a la normalització del català en el conjunt de la societat? Principalment, el que ha passat amb la immersió lingüística és que no s'ha aplicat; no s'ha aplicat la immersió, i d'això en tenen la responsabilitat els successius governs de la Generalitat. També el seu – també el seu. Per tant, és un fracàs per incompareixença. I allà on s'ha aplicat, s'ha aplicat sense els recursos necessaris per poder-ho fer en condicions adequades.

Això encara s'agreuja més si ens situem en l'escenari de les necessitats de l'escola inclusiva, dels centres d'alta complexitat, etcètera, on caldrien encara molts més recursos per garantir una formació lingüística adequada, amb la qual cosa l'absència de la immersió i la manca de recursos quan s'aplica fa que encara en aquests contextos educatius, les conseqüències pel que fa al retrocés del català siguin encara més severes. Òbviament, això genera un escenari de segregació lingüística en el nostre país per raó de llengua cada vegada més creixent.

Les oportunitats, des del punt de vista d'igualtat d'accés a la llengua, l'aprenentatge d'idiomes, el desenvolupament de les competències lingüístiques, creix arreu del país i arreu dels centres escolars. D'altra banda, òbviament, el que també tenim és un creixement dels atacs per part de l'Estat, de la judicatura, de la dreta, de l'extrema dreta, per tal d'assegurar aquesta situació, és a dir, per tal de garantir que el català vagi reculant i que desaparegui com a llengua d'ús normal, llengua d'ús vehicular i

com a llengua comuna i compartida entre tota la comunitat social i tota la comunitat educativa. La política de la dreta, de l'extrema dreta, de l'Estat, de la judicatura és persistent i insistent en aquest sentit a tots els Països Catalans, amb diferents efectes i situacions en funció del moment i de la situació de cada un dels nostres territoris.

I a tot això, a tot això li hem d'afegir, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, la feblesa i la insuficiència de les polítiques de la Generalitat i del seu departament en aquest sentit. Perquè, escolti'm, davant d'un escenari d'aquesta naturalesa –davant d'un escenari d'aquesta naturalesa– i sobretot de les tendències que presenta, el que hem d'esperar d'un govern és que tingui una política molt activa –molt activa–, molt agressiva, en el sentit positiu del terme, per tal de revertir aquesta situació i assolir els objectius, que són el gran consens històricament del país, i és que el català sigui una llengua absolutament normalitzada en el seu ús social i una llengua comuna i compartida per tota la comunitat social i per tota la comunitat educativa. I el que ens trobem davant d'aquesta situació són polítiques febles, polítiques de baixa intensitat i polítiques més adaptatives que no pas polítiques agressives davant d'aquesta situació, amb la conseqüència de que no són útils, de que no són eficients, i la tendència continua imposant-se.

Després, en la segona part, parlarem en concret de com valoro, de com valorem les polítiques concretes que vostès en aquests moments estan aplicant i pretenen aplicar a partir del decret que estan proposant i de quines són les alternatives, les propostes de millora, de canvi en positiu que nosaltres li proposem. Però ja li anticipo, ja li dic per endavant: el que no podem fer són decrets i lleis –tampoc el nou– que el que facin és incorporar les tesis principals dels tribunals espanyols, perquè vostès no estan d'acord –nosaltres tampoc– en l'aplicació de percentatges. Vostès –nosaltres tampoc– no estan d'acord en que es pugui arribar a dividir la comunitat educativa en dues, en funció de llengua, però el que fan és acatar la major, que el castellà esdevingui llengua curricular, per tant, vehicular, i accepten el criteri de conjunció, és a dir, desmunten la immersió per tal de convertir l'escola catalana en una escola bilingüe. D'aquest decret n'haurem de dir el «decret de bilingüisme», si no el corregeixen. I hi són a temps.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Govern, per respondre té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Sí que dona de si un decret, tu! Visions diametralment oposades sobre un mateix text, que s'han donat en aquest Ple ara mateix.

En tot cas, bona tarda, senyor Riera. Veig que no van tenir-ne prou amb el monogràfic, els agrada muntar-me un monogràfic de llengua com el que m'estan muntant avui (*la consellera d'Educació riu*), que crec que..., els ho vull agrair, perquè és l'oportunitat també de poder contrastar-lo i quan arribin les mocions, doncs, de poder-ne parlar. Era una broma, crec que va bé de desengreixar una mica (*la consellera d'Educació riu*), ja és la sisena intervenció sobre llengua. Jo els ho agraeixo, realment, perquè ens permet de contrastar, com deia.

Ho he dit en la primera interpel·lació, a la interpel·lació de la diputada Grau. Fa temps que el Govern va alertar de la davallada de l'ús social del català, que també afecta l'escola. Per tant, a l'anàlisi d'usos lingüístics al centre, vostè ha fet un bon repàs, hi coincidim i hi estic d'acord, però en el que no puc estar d'acord és que no es faci res o que sigui feble. Fa temps que es van iniciar mesures per revertir aquesta situació. Primer de tot, abans de prendre decisions, el que s'ha de dir és la realitat, i vostè apel·lava al principi de realitat, i així ho va fer el conseller González- Cambray, va dir: «El rei va nu» –com deia– «i com que va nu, hem de revertir aquesta situació i ho farem d'aquesta manera.» I llavors va ser quan es va plantejar el primer pla de promoció de l'ús del català als centres educatius.

Gosaria dir que les accions que s'han iniciat amb aquest pla són potents com mai no ho havien estat; gosaria dir-ho. Però també diré: el que queda per fer és molt, encara. Per això ara hem presentat les deu mesures de foment que inclouen el decret, però del decret en parlarem després. Per tant, crec que no és de rebut que ens acusi de negligència i de no fer res per defensar el català i el model d'immersió lingüística, com van fer en la darrera campanya electoral. No és just, ni és real, ni és realista.

Tothom que treballa al Departament d'Educació, direccions, juristes, persones expertes, sindicats, representants polítics..., fa anys que treballem tots, intensament, per preservar el model d'escola catalana i defensar-lo d'atacs jurídics, polítics, mediàtics. Per tots ells, per tots ells..., ja no parlo de mi, jo hi estic de pas. Com diem al departament, els de la cinquena planta de Via Augusta estem de pas, tota la resta hi són i hi seran. Nosaltres estem de pas. Però per tots ells em dol que la CUP parlés en campanya electoral de deixadesa o de desídia, perquè això no és just ni és així, perquè hi ha molta gent treballant-hi, gent que sap que en aquesta, com en altres qüestions, quan tens tot l'aparell d'un estat en contra, les proclames són necessàries, però no suficients. S'ha d'anar a allò petit, que no és menor, i a allò gran; del pilotatge a l'extensió.

Com a consellera, en la mesura de tot el possible i l'impossible, i el meu equip, no permetrem el retrocés d'usos lingüístics a Catalunya, ni de drets lingüístics a Catalunya, perquè, com deia, i no em cansaré de dir-ho, estan intrínsecament lligats als drets socials i al model de país que volem. I perquè hi ha un acord ampli, social, que des del departament treballarem per mantenir i per enfortir.

De les deu mesures elaborades que vaig presentar ara fa pocs dies a partir dels objectius fixats a l'acord de govern sobre la defensa del català i a partir dels acords parlamentaris assolits en el debat monogràfic d'educació de finals de juny, una d'elles, que va ser pactada entre Junts i Esquerra Republicana, deia que calien acords per impulsar un pacte nacional per a la promoció i la defensa de l'escola catalana. I a vostès que no s'hi van voler sumar, jo els demano, si us plau, que s'hi repensin, i que s'hi sumin. S'hi està treballant. S'està treballant en un pacte nacional per la llengua, i entenc que, de lògica, aquest pacte nacional per a la promoció i defensa de l'escola catalana s'ha de subsumir en aquest pacte nacional i hem de treballar-hi plegats. No en quedin al marge. Sumin-se a aquest pacte, si us plau, a aquest pacte per la llengua a l'escola.

Com els deia, vostès no són partidaris del decret, no en parlaré ara, però vull contrarestar el que vostè em deia i el que vostè demanava –i el seu grup– al monogràfic; demanava més recursos per defensar la immersió lingüística; d'acord. Ampliació de les dotacions d'aules d'acollida, demanava; absolutament d'acord.

Promoure plans educatius d'entorn que cohesionin les comunitats educatives; absolutament d'acord.

Amb el pla que vaig presentar, que vam presentar, incrementem els recursos d'acollida de l'alumnat nouvingut a partir del 2024, més enllà dels que ja estan previstos per a l'inici de curs, amb mesures com el pla de formació de xoc per als nous tutors d'aula d'acollida, la posada en marxa el proper curs del pla pilot al Consorci d'Educació de Barcelona de les aules d'acceleració per a alumnes estrangers que s'incorporen a segon, tercer i quart d'ESO, una de les grans febleses i dels grans problemes de no poder atendre l'acollida d'aquests alumnes, i la definició amb les escoles oficials d'idiomes, i aquesta és una novetat que estem treballant amb les direccions d'escoles oficials d'idiomes, d'un pla d'acollida lingüística per a alumnat de setze a divuit anys que arriba al llarg del curs.

Hem començat a parlar-ne en la junta central de direccions, i pensem que d'aquí en pot sortir una bona feina aprofitant els recursos de què disposa el departament. Despleguem els ULAE, tallers d'usos lingüístics en l'àmbit educatiu fins a completar la totalitat de centres educatius de Catalunya: set-cents centres cada curs, dos-cents intensius i cinc-cents en xarxa, per arribar als 3.500 d'aquí a tres anys. I reimpulsem els plans educatius d'entorn. Estem actuant amb els ajuntaments en cent divuit municipis actuals i volem arribar als 162 municipis l'any 2025, i, si pot ser –durant el 2024 fa una bona embranzida–, ho farem amb els recursos amb què comptem. Hi confiem. Tenim els ajuntaments al costat i el que hem de fer és donar-los suport i treballar plegats. Ho farem.

Vostès, al monogràfic van demanar un augment de recursos per a la formació docent, la millora de la competència lingüística del professorat, incrementant el nombre i la modalitat de cursos de C2, 4.500 places a disposició dels docents aquest curs, 5.000 el 23-24 i 5.500 el 2024-2025. Introduir nous continguts i habilitats en gestió i tractament de la diversitat lingüística al màster de Professorat de Secundària que definirem amb el Departament d'Universitats.

Incentivar la formació lingüística de les famílies. Monogràfic: proposta de Junts, amb el Consorci per a la Normalització Lingüística. Ja n'hem començat a parlar en la mà dels centres a partir del curs vinent. Oberts a tot el barri, no només per a les famílies,

però als centres educatius o en equipaments cívics i municipals just al costat. Promoure la recerca amb pràctiques educatives que afavoreixin l'adquisició precoç de la llengua i l'èxit en els aprenentatges i els usos lingüístics. I això implica també una millora en l'avaluació, especialment de la llengua oral. Tindrem els primers resultats ja de les primeres proves de llengua oral censals i les farem públiques, les explicarem, sense amagar l'ou, perquè, com vostè deia, la realitat ha de prevaldre.

I crearem una plataforma de continguts audiovisuals i educatius en català impulsada pel Departament d'Educació i 3Cat. La presentarem entre setembre i octubre, per oferir continguts fiables, fiables i solvents en llengua catalana per a tots els docents que vulguin fer-ho servir, per a totes les famílies i per a tots els alumnes, com s'ha fet en tantes altres televisions públiques d'arreu d'Europa i del món, amb resultats excel·lents pel que fa a continguts de qualitat.

I, si li sembla, al torn de rèplica, doncs, li respondré el que ha quedat pendent, i sobre el decret, que veig que és on hi ha més divergències, espero que puguem convergir en això.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, en primer lloc, dir-li que celebro –que celebrem– que les propostes que vam fer i que es van aprovar en el Ple monogràfic el Govern les tingui en compte i el seu departament tingui la voluntat d'aplicar-les i s'estigui esmerçant organitzativament i amb els recursos que escaiguin per fer-ho. Sincerament, ho celebro i l'hi agraeixo.

En segon lloc, jo no he parlat de negligència. No he dit «negligència» en aquest faristol. Sí que he parlat d'«insuficiència», de vegades d'«inadequació», des del nostre punt de vista, i «insuficiència», sí; és a dir, la situació és talment greu, la situació és talment severa, que qualsevol estat normal, davant d'una situació com la del català pel que fa a la seva llengua nacional, prendria polítiques molt més agressives i molt més actives, hi insisteixo, agressives en sentit positiu, enteses com a polítiques de discriminació positiva activa de la llengua i especialment en l'àmbit

escolar. I aquí és on, sincerament, considerem que les polítiques que vostès estan duent a terme i les que apunten en l'aparell legislatiu que han abordat darrerament conjuntament amb PSC, Junts i comuns, i el que pretenen ara abordar amb el nou decret són insuficients, inclouen alguns elements preocupants, que és amb el que he acabat la meva intervenció d'abans.

Estem d'acord: no volem percentatges. D'acord en legislar en aquest sentit. Allò que ja apunten els tribunals, i és que rebutgen la immersió, s'inventen aquest sistema de la conjunció, que no té cap base pedagògica real. Recordem que això ve de la retallada de l'Estatut del Tribunal Constitucional, eh? És quan el tribunal aprofita per –embolica que fa fort– carregar-se la immersió i inventar-se el terme de la «conjunció», obligant a la vehicularitat de la llengua castellana, eh? Aquest és el problema principal.

Efectivament, estem d'acord en que no hi hagin percentatges. Com deia, el tribunal també apunta que, com que no accepta la immersió i proposa la conjunció, ens apunta dos possibles models d'escola catalana: o escola bilingüe o escola segregada, dividida en funció de línies lingüístiques. Estem d'acord que no volem aquesta separació de la comunitat educativa en dues línies diferenciades per raó de llengua i que volem mantenir el model d'escola actual; d'acord. Però el que no podem fer és acceptar el plantejament bilingüe, el que ens vol imposar com a alternativa el tribunal.

I aquí és on ens preocupen alguns plantejaments del decret que vostès plantegen, perquè efectivament assumeixen el model de la conjunció en el preàmbul; l'estan assumint, estan fent seva aquesta tesi del tribunal, que és una tesi clarament definida en contra de la immersió, i, d'altra banda, parlen del castellà com a llengua curricular. Per tant, estan incorporant el castellà com a llengua vehicular i, per tant, estan definint un model que, en les condicions actuals i sense unes polítiques suficientment actives i de discriminació positiva del català, ens porten a una escola bilingüe que, en el context actual, inevitablement, ens porta a un retrocés del català en la línia que estem ara. Per això són també insuficients les mesures que vostès estan plantejant.

Per tant, no estem d'acord, en el decret, que acceptin el model de la conjunció. No estem d'acord que, de facto, des del nostre punt de vista, assumint la vehicularitat del castellà com a llengua curricular, assumeixin el bilingüisme a l'escola. Perquè pensem que la millor mesura d'integració, d'inclusió i de normalització és que hi hagi una llengua comuna i compartida per tot l'alumnat i tota la comunitat educativa en tots els àmbits i moments de l'acció educativa. Això és la immersió amb el català com a llengua vehicular.

Per això –vostès ja ho saben–, el que els hi proposem és aplicar efectivament el sistema de la immersió. Desplegar tot l'aparell legislatiu, organitzatiu, de recursos, docent, necessari, per tal d'aplicar la immersió, dotar-hi els recursos necessaris, desplegar un únic projecte lingüístic d'immersió a tot el país, perquè la situació de problemàtica és comuna i general a tot el país. A tot el país retrocedeix la llengua catalana i, per tant, hem d'aplicar un mateix projecte lingüístic a tot arreu. No multiplicar per mil o per tres mil la segregació escolar, multiplicant els projectes lingüístics per tot arreu.

En tot cas, el que sí que hem de fer és una política diferenciada potser segons el territori, en allò que fa referència a les assignatures d'aprenentatge d'idiomes. Potser sí que cal fer un esforç diferent en funció del territori pel que fa als esforços i a la didàctica relacionats amb l'aprenentatge de les llengües i de l'idioma, però amb no la vehicularitat del català a tot arreu com a llengua d'educació. Aquesta és la qüestió que jo crec que hem de debatre, que hem de discutir i en la qual no estem d'acord.

Òbviament també, proposem que el català sigui llengua d'activitat extraescolar. Actualment no ho és; està desapareixent com a tal. Plans educatius d'entorn, foment de la lectura i de la conversa en català i, òbviament, també els plans de formació del personal docent per tal d'acompanyar aquesta acció educativa amb la capacitat del personal (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) per fer-ho.

Miri, nosaltres defensem i defensarem sempre una societat multicultural, multilingüe, pluricultural i plurilingüe, en la qual hi hagi una llengua comuna i compartida entre totes les comunitats lingüístiques i que aquesta sigui el català. Nosaltres som socialistes; no volem una classe treballadora dividida en funció de llengua.

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps.

Carles Riera Albert

No volem una classe treballadora separada, escindida, en funció de llengua. Per això volem que el català sigui una llengua comuna a tota la classe treballadora. I això comença per l'escola.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, per a la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Va, parlem del decret. Però continuem-ne parlant d'aquí al 15 de setembre també. Aquest decret s'ha anat treballant els darrers mesos amb totes les entitats, grups polítics, tothom que ha volgut també participar-hi, i ara hi ha un tràmit, que va començar aquest dilluns, no, l'altre i que acaba el 15 de setembre. Jo els animo a parlar-ne, a través del tràmit d'informació pública o bilateralment amb el Departament. Estic a disposar, per convèncer-los que aquest pla, aquest decret, el que fa és donar seguretat jurídica als centres. El que fa és desplegar una LEC que des del 2008 no ho ha estat pel que fa al seu títol segon. I el que fa és donar flexibilitat al model.

És a dir, no pot haver-hi un únic projecte lingüístic per a tots els centres, perquè no és ni efectiu ni és viable, ni crec que toqui. No hi pot haver un únic projecte lingüístic de centre aplicat a tot el sistema, perquè la realitat lingüística dels centres és diversa i és diferent. No ja a cada barri. Diria que és diferent fins i tot a cada aula. Vostè té al costat una persona com la Dolors, que ho sap perfectament això, per tota la seva experiència. Les direccions, els docents, són els que coneixen millor la seva comunitat educativa. I han d'atendre i han d'acollir aquesta diversitat amb dos objectius clars, que són els que posem al servei al decret: que, en acabar l'escolarització, l'alumnat sigui plenament competent en català –aranès a l'Aran–,

castellà i una llengua estrangera, i mantenir la cohesió social i la convivència als centres.

Per tant, el que fa el decret és precisament, com deia, establir, elaborar, aprovar, avaluar, revisar els projectes lingüístics. Diu que el responsable últim dels projectes és el Departament d'Educació –no les direccions dels centres– i que els plans lingüístics no es poden canviar amb el curs ja començat –això és clau–, com a vegades s'ha intentat fer, i preveu mesures per garantir l'aplicació adequada. Però no només regula això; regula i remarca el caràcter vehicular del català; garanteix que tot l'alumnat assoleix la competència en tres llengües, assegura l'acollida personalitzada i en català de l'alumnat nouvingut; remarca el caràcter compensatori de les desigualtats d'origen que tenen els aprenentatges lingüístics i subratlla l'adequació del model d'immersió lingüística.

Jo crec, honestament –i vostès ho saben–, que hem d'anar generant respostes noves, eines noves, tant jurídiques com normatives, per plantar cara als atacs incessants que ens venen i que cada cop són més sofisticats, que cada cop són més retorçats. I això és la confiança que els demano. Trobar les eines adequades en cada moment davant dels atacs que es reben en cada moment per preservar l'objectiu final.

Ja ho vaig dir en un article compartit amb Joan Mena i Irene Rigau l'any 2022, en el moment que la majoria de forces polítiques del Parlament es van dotar d'un marc legislatiu com a resposta a les ingerències judicials, la Llei 8/2022 no era una renúncia a res. Va ser servir-nos d'una eina legislativa del rang més alt per protegir i garantir la bondat i la continuïtat d'un model que ens ha ajudat a fer-nos sentir un sol poble. Per tant, no renunciem a res, a cap eina, i el decret n'és una. I, evidentment, nosaltres no retirem la immersió del sistema; en absolut. El Govern de la Generalitat no ho fa. El sistema d'immersió és un model flexible, que s'adapta a la realitat lingüística de cada centre.

I vull aclarir que «llengua vehicular» i «llengua curricular» no són el mateix. El català és la llengua vehicular del sistema educatiu català, la llengua que la LEC marca que s'ha d'usar per ensenyar. I la llengua curricular vol dir que és una llengua que

s'ensenya als centres educatius i que es fa servir en el currículum. A les aules del país hi ha més de dues-centes llengües –més de dues-centes llengües.

Hem treballat el decret amb vostès. Ja sabem que no hi estan d'acord i avui ha quedat prou clar. Ens ho han dit també en els treballs previs, però jo ho reitero i vull seguir oberta a parlar-ne; el tràmit d'informació pública acaba el 15 de setembre. Parlem-ne per mantenir els consensos. Compartim els objectius; mirem de compartir també les eines i el camí per arribar-hi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat

300-00359/13

El vintè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament de l'àrea del delta del Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, conselleres, abans de començar, deixi'm saludar els regidors de l'Ajuntament de Sant Boi, de Viladecans i de Gavà, que avui ens acompanyen, així com representants d'entitats i cooperatives de la zona del Baix Llobregat, també.

Bé, el delta del Llobregat és el principal espai agrícola de l'àrea metropolitana de Barcelona, un autèntic oasi enmig d'un territori ben antropitzat, amb infraestructures potents i amb ciutats molt poblades. Aquest espai agrari, concentrat en el parc agrari del Baix Llobregat, és una de les zones capdavanteres i amb més potencial de Catalunya i del sud d'Europa, amb empreses agroalimentàries dedicades principalment a la producció hortícola. De fet, aquesta zona representa una tercera part de la producció hortícola de tot Catalunya. Al parc agrari del Baix Llobregat s'ha

fet una aposta per l'agricultura intensiva i de precisió que comporta producció en quantitat i en qualitat al costat mateix de l'àrea més poblada del país.

Aquesta superfície hortícola conviu amb una ZEPA, una zona d'especial protecció de les aus, i em permetran que doni unes dades per contextualitzar el que representen aquestes zones de protecció d'aus a Catalunya. Mirin, a Catalunya, una tercera part del territori és ZEPA, un trenta-dos per cent. La mitjana europea és del 17,9 per cent. França en té un 11,1 per cent i el Regne Unit, un 8,6 per cent. Per tant, com diu Francesc Reguant en un article que els recomano, a Catalunya som els campions en ZEPAs, però la defensa dels ocells hauria de ser compatible amb alimentar la població. En qualsevol cas, les ZEPAs haurien d'existir per aconseguir els objectius que pretenen garantir la presència de les aus que es vol protegir i, en definitiva, garantir la biodiversitat. I això no passa només per dibuixar sobre un paper una zona d'aquest tipus, passa per actuar, per planificar i gestionar adequadament la zona protegida.

Al Baix Llobregat, la situació en la que actualment es troba la ZEPA va comportar una carta d'emplaçament de la Unió Europea que posava de manifest una sèrie d'incompliments de la Generalitat com a administració competent en aquesta zona. La carta és del febrer del 2021 i encara no ha tingut resposta, però finalment, tot just fa un any, el Govern va publicar l'anunci d'informació pública del projecte d'acord pel qual es modifica la delimitació de la ZEPA. De fet, el mateix conseller, en la seva compareixença, ja va anunciar que abans de final d'any presentarien la resposta a la carta d'emplaçament, que correspondria al projecte d'acord de modificació de la delimitació. Aquest és un tema que preocupa molt, preocupa molt els ajuntaments i, sobretot, preocupa molt els pagesos del parc agrari. Els preocupa la interpretació que vostès fan de la carta d'emplaçament, perquè la seva interpretació no dona resposta a la carta, però el que sí que fa és posar en entredit la viabilitat del mateix parc agrari.

L'objecte de la carta és el deteriorament de les zones ZEPA, però amb l'anunci d'ampliació no es dona resposta al requeriment perquè segueix sense existir ni pla de protecció ni de gestió, pendents des del 2015, ni execució del pressupost suficient, i aquí, si m'ho permeten, és on hi ha la mare dels ous. De què servirà

incrementar la superfície de la ZEPA si es segueix sense gestionar, com s'ha fet fins ara? De què servirà malbaratar sòl agrari, un dels més productius del país, si sense gestió tampoc millorarem la biodiversitat? Ni pla de protecció ni gestió ni execució suficient del pressupost. Hem de recordar que el nostre grup, en l'acord de pressupostos, va incorporar precisament una partida pressupostària de 49 milions d'euros fins al 2026 per al delta del Llobregat, per assolir un espai natural i amb biodiversitat, un sistema agrari tecnificat i sostenible a llarg termini i un sistema hídric de qualitat.

La pregunta seria, consellera: com anem, d'execució? Quina és la planificació d'infraestructures en aquesta zona? El mateix acord de pressupostos ja parlava de donar resposta durant l'any 23 a la carta d'emplaçament i es diu que s'haurà de resoldre amb les actuacions que es considerin adequades en l'anàlisi conjunta de tots els actors del delta, fent-ho compatible amb les múltiples infraestructures i el manteniment i creixement de l'activitat agrícola. I en això, consellera, el seu Govern no està complint. No han parlat amb tots els actors.

De fet, ja el juliol passat la consellera Jordà, en una reunió amb els alcaldes de la zona, es va comprometre a articular tres taules, una per a la delimitació de la ZEPA, l'altra per a les infraestructures hidràuliques i la tercera per revisar la normativa del parc agrari. Els ajuntaments encara esperen que se'ls convoqui. Vostès han tirat pel dret en la resposta de la carta d'emplaçament. Han tirat pel dret en la delimitació de la ZEPA. Però és que ni tan sols –ni tan sols– no han reunit les taules a les que es van comprometre, sinó que a hores d'ara ni tan sols han contestat els centenars d'al·legacions que els han presentat ajuntaments, Àrea Metropolitana, el Consorci del Parc Agrari, institucions, entitats, sindicats i cooperatives agrícoles.

En definitiva, la proposta d'ampliació no ha estat treballada amb els sectors afectats i es menysté totalment l'impacte econòmic i social que pot tenir sobre el territori en el present i sobre el futur. Perquè és evident que les empreses del parc agrari tenen els seus plans d'inversió com qualsevol empresa, i aquests plans d'inversions són a curt, a mitjà i llarg termini, i ampliar les condicions de la Xarxa Natura 2000 sobre aquestes empreses pot afectar greument la seva viabilitat econòmica. Quan parlem

de relleu generacional, parlem precisament d'això, de viabilitat econòmica i quins condicionants i a quins esculls s'han d'enfrontar les empreses.

I mirin, si parlem d'esculls, hem de parlar també de les infraestructures hidràuliques que necessita aquesta zona. El delta del Llobregat té una orografia amb un sistema de xarxa de corredores que en episodis d'intensitat de pluja, com que no pot desguassar suficientment, es produeixen inundacions a les empreses agràries, causant pèrdues milionàries. A la zona agrícola del delta, els camps drenen per mitjà d'una xarxa de corredores i valls fins a desguassar als estanys de la Murtra i del Remolar.

El canvi climàtic ens porta cada vegada episodis més violents, greus sequeres i pluges torrencials que comporten molts problemes. De fet, en els últims cinc anys, el Baix Llobregat ha patit fortes inundacions com altres zones de Catalunya. Parlem del Gloria el 2020, que va ser al gener, però a l'abril del mateix any hi va haver un greu episodi també de pluges i inundacions, igual com el 21 amb el Filomena. Ja és evident que la manca de manteniment de les infraestructures hidràuliques de la zona propicia que els danys siguin molt majors. I això no només afecta les collites d'un moment determinat, té greus efectes en els subministraments dels aliments produïts als clients i, per tant, l'estratègia comercial i, en definitiva, la viabilitat econòmica.

Per tant, cal actuar i fer-ho sense perdre temps. Portem molts mesos de sequera i això dona l'oportunitat de poder executar obres imprescindibles per a la millora del desguàs i, per tant, per evitar inundacions en la mesura del possible a la zona del parc agrari. Perquè sabem que ens pot venir un episodi de pluja torrencial que comporti altra vegada inundacions, pèrdua de collites, pèrdua d'instal·lacions a les empreses, però també inundacions en zones habitades o en infraestructures de comunicació.

Per tant, cal actuar de manera immediata. Cal planificació, programació i, evidentment, execució. I, en aquest sentit, els ajuntaments de la zona reclamen des de fa temps les infraestructures necessàries per al drenatge de la zona en cas d'inundació.

Per un costat, infraestructures per reduir l'entrada d'aigua en el sistema en moments de pluja i infraestructures per drenar. I aquesta petició la van fer en el marc de la

comissió de la que formaven part l'ACA, ajuntaments, Àrea Metropolitana i Consorci d'Espais Naturals i del Parc Agrari, que havia d'elaborar un programa de mesures del pla de gestió de districte de la conca fluvial de Catalunya 22-27 i el pla de gestió d'inundacions a les conques internes.

Era un model de cogovernança on els ajuntaments feien les seves aportacions i que va funcionar entre els anys 2019 i 2022, però que, curiosament, l'actual director de l'ACA, doncs, a principis d'enguany va liquidar tot dient que es constituïria una altra taula per a aquests temes, aquella a què em referia abans, no? A hores d'ara, res de res, i ja no es pot esperar més.

És evident que les actuacions recollides en el pla de gestió i en el programa de mesures, i sobretot les executades fins ara, no són suficients. I conscients d'això, el nostre grup va introduir, com deia abans, en l'acord de pressupostos, més dotació pressupostària per a la prevenció d'inundacions, per a la millora de la xarxa de drenatge i la millora de les zones humides.

Cal, doncs, constituir les taules pendents, entre elles la taula que tracti el tema de les infraestructures hidràuliques, com un bon model de governança per treballar i fer seguiment de les mesures a implementar i a executar d'acord amb els pressupostos aprovats.

És imprescindible executar les mesures pressupostades i fer-ho bé. I per què diem «fer-ho bé»? Doncs perquè, miri, consellera, tenim algun exemple de projecte que no s'ha fet bé, i que si es porta a terme, no solucionarà cap dels problemes plantejats, sinó que fins i tot els pot agreujar.

Li parlo del projecte de millora del sistema de drenatge i gestió dels nivells de la zona humida de la Murtra, i que hauria de millorar el drenatge de Viladecans i Gavà, i que tenien un pressupost inicial de 400.000 euros i que, finalment, sembla que s'executarà per import de cinquanta mil.

És evident que aquest projecte no complirà l'objectiu pel qual s'havia fet. No evitarà inundacions, per errors tècnics evidents. Però el més greu és que no hi ha previsió de rectificació ni de realització d'un altre estudi.

Aquest és un exemple, un exemple que no és anecdòtic, perquè, evidentment, pot suposar un desastre en els termes municipals de Viladecans i Gavà. Però és un exemple que il·lustra, al nostre entendre, la deixadesa que s'ha tingut respecte a aquesta zona del Baix Llobregat. I, com li deia, no podem seguir així.

Cal que fem compatibles els diferents usos que conflueixen en aquest espai: les infraestructures, els cultius i els espais naturals. No podem perdre superfície agrària, hortícola, en aquest cas, i no podem quedar-nos ancorats en el passat, i em refereixo a determinades normatives respecte al parc agrari.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Cal que s'avanci cap a un model... –acabo, vicepresidenta–, cal que s'avanci cap a un model que permeti compatibilitzar els diferents usos que conflueixen en aquest territori perquè, si es vol, es pot trobar la manera.

En la segona part de la meva intervenció, detallaré algunes actuacions que, al nostre entendre, creiem que s'han de portar a terme de manera prioritària.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per respondre, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada, avui parlem del delta del Llobregat, i el primer que cal fer és explicar i emmarcar tot el que hi passa, al delta del Llobregat, i els valors a preservar en aquest àmbit, que és molt estratègic, que és estratègic per al país.

El delta del Llobregat i el conjunt de la plana fluvial constitueixen avui un espai excepcional i d'elevada complexitat, perquè hi passen moltes coses i totes alhora. Un espai metropolità molt singular, amb valors agraris, com vostè explicava, i de biodiversitat que cal, evidentment, preservar.

Espais que han estat molt amenaçats durant les darreres dècades, en un context amb un nivell de pressió urbanística molt important, i que, malgrat tot, «a tranques i

barranques», si se'm permet l'expressió, hem pogut conservar pel bé del conjunt del país, perquè és pel bé del conjunt del país.

El delta del Llobregat no deixa de ser un espai limitat amb moltes activitats diferents, com dèiem, nombroses infraestructures, algunes vostè hi al·ludia, i on hem de trobar l'equilibri que eviti la seva degradació.

Un espai de menys de cent quilòmetres quadrats on hi hem d'encabir un espai natural protegit que, a més a més, Europa ens ha avisat i ens està reclamant i ens està instant a ampliar-lo i reforçar-lo.

Un espai natural que va més enllà de les zones humides i que abasta unes zones agrícoles que donen resposta a la part de la demanda d'aliments del país i també representen espais de protecció i interès ornitològic.

Un espai que inclou també una de les principals infraestructures del país, com és l'aeroport de Barcelona - El Prat. I tot això, a més a més, en un espai metropolità on viuen centenars de milers de persones, amb la pressió i complexitat afegida que aquesta realitat representa.

Entenem el territori com un bé limitat, un patrimoni a gestionar amb visió de futur, amb un objectiu fonamental i fonamentalment social, que és garantir i millorar la qualitat de vida de les persones.

Nosaltres, des del Departament de Territori, però també el conjunt del Govern, tenim clar el país que volem a vint, a trenta, a quaranta i a cinquanta anys i molt més enllà. Aquesta és la nostra feina: dibuixar, ordenar i construir el país del futur. Però com a republicanes i republicans sabem que no podem ni ho hem de fer sols, i per això treballem conjuntament amb tots els actors vinculats al territori. I quan parlo d'actors, parlo de tots els actors vinculats al territori.

Ho fem a través d'un procés d'anàlisi conjunt d'allò que hem de preservar com a societat i com a país. Els valors paisatgístics, els valors ambientals, la protecció de la biodiversitat, la producció agrària de proximitat, i, en definitiva, tot allò que ha de garantir la qualitat de vida de la ciutadania.

I davant de tota aquesta complexitat, el Govern de Catalunya, lluny d'amagar-se, s'arremanga i treballa per aquesta qüestió. Això no ve d'ara, ve de lluny. Ho he dit abans, eh? Això no ve d'ara, ve de lluny.

Tot i la complexitat, estem treballant per donar resposta a les necessitats de tota la ciutadania, per fer possibles totes les activitats de forma equilibrada, i, evidentment, preservant el que hem de preservar, desenvolupant la tramitació, i, per tant, desenvolupant la tramitació de l'ampliació de la ZEPA del delta del Llobregat. El Govern presidit pel president Aragonès està posant fil a l'agulla a un debat que fa molts anys que dura i que ningú fins ara s'havia atrevit a entomar. Recalco aquesta qüestió: fa molts anys que dura i ja hem posat fil a l'agulla; per tant, entomem la qüestió.

Per tant, els hi recordo la necessitat de que hem d'ampliar la zona especial de protecció d'aus del delta del Llobregat, que això ve de l'any 2011, i podem fer equilibris a l'*alambre* i podem dir que no diu això la Unió Europea i el Consell d'Europa. El Consell d'Europa fa dies, anys i panys que diu exactament el que estic dient. Perquè Europa ens ho demana, després del canvi de delimitació que es va fer a l'àrea d'importància per a les aus, i després d'aquella ampliació de l'aeroport del Prat, que havia d'anar acompanyada d'una sèrie de mesures compensatòries per al delta del Llobregat, que mai han arribat i que mai es van dur a terme.

Ara, a més, tenim una carta d'emplaçament, a la que vostè també s'hi referia, de la Comissió Europea, que ens obliga a definir una nova delimitació de la ZEPA. Per tant, estem complint amb allò que hem de fer i que cap altre govern havia fet fins ara. Governar vol dir prendre decisions, vol dir arremangar-se, vol dir transformar, vol dir donar resposta a les necessitats del país, del país sencer, de la Catalunya sencera. I és el que nosaltres des del Departament de Territori i tot el Govern estem fent.

Es planteja una ampliació de més de mil hectàrees amb un treball tècnic al darrere, que desenvolupa el Departament d'Acció Climàtica, i, per tant, també el conjunt del Govern, en allò que nosaltres hi hem de dir, cadascú de nosaltres, el que pertoca.

Tota aquesta tramitació del projecte d'ampliació de la ZEPA del delta del Llobregat va ser precedida d'un estudi tècnic dels valors de la zona i també s'ha anat avançant

fent reunions amb tretze dels ajuntaments que són dins de l'àmbit d'ampliació. El departament corresponent, que és el d'Acció Climàtica, ja ho ha fet.

Però no ens vam quedar aquí. També vam realitzar un procés d'informació i participació amb la resta d'agents territorials, concretament amb les principals entitats ambientals i ecologistes, com Depana, SEO/BirdLife, Zeroport, Ni un Pam de Terra, Sos Baix Llobregat i Hospitalet, Ecologistes en Acció, Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, Salvem l'Olla del Rei, i també amb les principals entitats i organitzacions professionals agràries, com són Unió de Pagesos i l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. I tenim clar tots els usos que té la zona del delta del Llobregat i que cal trobar l'equilibri entre tots.

També ens hem reunit, com no podia ser d'altra manera, amb el parc agrari, amb el Consorci per a la Protecció dels Espais Naturals Protegits del Delta del Llobregat, amb l'empresa concessionària de l'aeroport de Barcelona, AENA, el Port de Barcelona, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i organismes de l'Administració sectorial com és l'ACA. Per tant, treballem conjuntament, col·laborativament, amb el conjunt de les entitats i de les institucions que se senten interpel·lades pel tema.

Actualment, el procediment de tramitació de l'acord de govern d'ampliació de la ZEPA es troba en fase de revisió jurídica prèvia..., la fase de revisió jurídica, que és prèvia a la seva aprovació per part del Govern.

L'hi he dit a l'inici, som conscients de la complexitat de trobar l'equilibri entre tots els usos que existeixen al delta del Llobregat, i que per això –per això– no ens aturem en el tràmit importantíssim de l'ampliació de la ZEPA, sinó que volem i anem més enllà. Per això també s'està impulsant la creació d'un pla de protecció del medi natural i el paisatge, un pla que ens permeti les millors eines per gestionar tot el Delta.

Voldria entendre i entenc que, de la seva intervenció, no s'està posant en confrontació el que és la transició ecològica amb l'activitat agrària, que totes dues són compatibles i són cares de la mateixa moneda.

Per tant, estem fent la feina. Estem treballant intensament perquè així sigui i ho estem fent, com deia, col·laborativament amb les institucions i la resta d'entitats que se senten interpel·lades pel que ha de passar al delta del Llobregat.

Gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, no, nosaltres no confrontem. De fet, jo ja ho he dit al començament, creiem que es pot trobar una solució per fer compatibles els usos ambientals amb els usos agraris i, evidentment, amb les infraestructures que aquest espai dona cabuda. Però..., i vostè deia abans: «Europa ens insta a ampliar la ZEPA.» No, miri, Europa el que vol és que hi hagi biodiversitat, que hi hagi qualitat dels hàbitats, i això no es fa ampliant. És allò que li deia abans: no serveix de res fer un dibuix en un paper; el que s'ha de fer és gestionar i treballar perquè realment aquests hàbitats tinguin la qualitat que han de tenir.

Perquè ara la ZEPA, en l'espai que hi ha ara, com que no s'ha fet gestió, doncs aquests hàbitats no tenen la qualitat i, per tant, no hi ha les espècies en la quantitat suficient. Per tant, és això el que demanem i el que posem sobre la taula.

L'ampliació que vostès plantegen no és a la que obliga Europa. L'àmbit que vostès plantegen ha estat una decisió seva, del Govern, i, a més, al nostre entendre, no està fonamentada en estudis tècnics i científics prou solvents per tirar aquest tema endavant.

Però, bé, vostè deia que davant d'aquestes situacions havien treballat conjuntament amb diferents actors del territori. Al nostre entendre, no s'ha arribat a un consens amb aquests actors del territori per poder fer o per poder tirar endavant un tema amb aquesta transcendència per aquesta part del territori.

És per això que creiem imprescindible i urgent la convocatòria de les tres taules de treball que ja va anunciar la consellera Jordà. Li dèiem: delimitació de la ZEPA, infraestructures hidràuliques i revisar la normativa del parc agrari. I paral·lelament, cal que es constitueixin taules tècniques entre l'ACA i els ajuntaments per tal de fer el seguiment de les mesures a implementar i executar. No creiem que es pugui donar resposta a la carta d'emplaçament si abans no es fa aquest treball de consens al

territori dels agents que, en definitiva, els afectarà directament una possible nova delimitació.

Entenem també imprescindible que s'elabori el pla de protecció d'espais naturals, que, tot i que és obligada, la seva existència, des del moment en què es va aprovar la delimitació de l'espai natural, no s'ha fet.

Com tampoc s'ha realitzat el pla de gestió, que ha de recollir les mesures de recuperació dels hàbitats i de les masses d'aigua, acompanyat de la corresponent valoració econòmica i del pressupost necessari. Per tant, no hi ha instruments de protecció i de gestió i no es preveu que n'hi hagi en una nova delimitació. Per tant, si no es fa una bona gestió, no servirà de res ampliar la delimitació de la ZEPA. Per tant, diàleg amb el territori, instruments de planificació i gestió, execució de les mesures necessàries que porten reclamant ajuntaments, Àrea Metropolitana i parc agrari, i que encara no se n'ha implementat cap.

De fet, de les inversions aprovades per part de l'ACA i necessàries per la millora del drenatge hídric del delta del Llobregat, a Sant Boi, Viladecans i Gavà, encara no se n'ha realitzat cap projecte executiu. Entre aquestes inversions que creiem imprescindibles, hi hauria nous cargols d'Arquímedes o bombes per treure l'aigua a la corredora de Can Sabadell, a la riera de Sant Climent o per l'estany de la Murtra, o dos més a la corredora principal i a la secundària de Gavà per desguassar la seva aigua a la riera dels Canyars i evitar que portin aigua a la Murtra; la millora del sistema de comportes a l'estany de la Murtra, que sabem que ja està pressupostat per enguany, però que cal que s'executi.

També cal fer efectius alguns projectes ja plantejats de retirada de sediments i vegetació en les rieres situades a Viladecans, Gavà i Sant Boi –important que es faci abans de que hi hagi grans aiguats–; construcció de nous pous d'extracció dels Reguerons i del Remolar; habilitar el desguàs al mar a través de corredores a Sorrilles i Murtra, i refer el projecte de millora del sistema de drenatge i gestió de nivells de la zona humida de la Murtra, revisant-lo tècnicament per tal que compleixi la funció pel qual es va redactar.

I cal també que es faci un pla de manteniment de totes les infraestructures hídriques, un pla de manteniment que ha de comportar la corresponent dotació pressupostària,

perquè ara com ara la major part de les actuacions de manteniment es fan a càrrec dels pressupostos disponibles dels ajuntaments i del parc agrari, tot i que la competència tant en agricultura com en infraestructures hídriques és del Govern de la Generalitat.

En definitiva, els demanem que actuïn en aquesta zona del Baix Llobregat, que actuïn de la mà del territori, que ho facin amb l'objectiu clar de preservar les aus, sí, però també de preservar l'agricultura de la zona, que és una de les més tecnificades del país. Que actuïn en la millora de les condicions de les masses d'aigua, que han de garantir uns millors hàbitats per a les espècies protegides i que actuïn per garantir que les pluges no malmetin els conreus i les instal·lacions de les empreses agràries d'aquesta zona.

Perquè no podem ni volem prescindir de la tercera part de la producció hortícola de Catalunya. No podem ni volem prescindir de la feina dels pagesos del parc agrari que proveeixen d'aliments de qualitat i en quantitat a bona part del nostre país. I per això cal actuar. Cal buscar les millors estratègies, que no sempre són fàcils però que existeixen. I cal fer-ho de la mà de les persones que viuen i treballen en aquest territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per la rèplica, té la paraula la consellera senyora Ester Capella i Ferrer.

La consellera de Territori

Bé, crec que ja ho he dit, no? Som conscients de la complexitat i que s'ha de treballar amb totes les entitats i institucions que se senten interpel·lades i que es veuen afectades amb tot allò que passa al delta del Llobregat.

Hi insistiré, el Govern té tot el delta del Llobregat al cap, igual que té tot el país al cap i treballa per assolir els consensos necessaris perquè siguin vàlids per a tothom i cal equilibrar. I abans l'hi deia, espero i desitjo que vostè no faci una confrontació entre les diferents activitats que s'han de desenvolupar en el si del delta del Llobregat.

La ZEPA en cap cas suposarà una eliminació ni limitació dels hivernacles. La pagesia passarà a gestionar el territori, l'espai natural, amb els drets econòmics que se'n deriven per la feina dels serveis dels ecosistemes. Hem d'integrar el vector ambiental a l'activitat agrícola i poder donar valor als serveis ecosistèmics que fan els agricultors.

Vostè em parlava de diferents infraestructures: estació de bomb... –bé, no em surt ara–, d'aigües pluvials i de l'interceptor Nord a Castelldefels; una inversió de 12 milions d'euros que està prevista. Millora de les lleres públiques del delta del Llobregat, 0,5 milions d'euros. Això, entre les infraestructures que ja saben vostès que estan en el pla de prevenció davant d'inundacions i millora dels drenatges 2023-2025, entre d'altres qüestions.

Com a gestors del territori, hem d'acompanyar el sector agrari? Evidentment. Evidentment que hem d'acompanyar el sector agrari a treballar amb menys pesticides també, mantenint els marges i afavorint la biodiversitat, que és una aliada indispensable per la producció d'aliments i contra les plagues. I així, el pla de gestió del delta del Llobregat podrà vertebrar un pla pilot per valoritzar els serveis i ecosistemes que fa l'agricultura en aquell àmbit.

També l'hi recordo, tot i així, tot i el que vostè em deia, hi ha una cosa certa i que sap vostè que és pública i és existent: que Europa ens obliga a ampliar la zona ZEPA –ens obliga, sí–, fins a dos mil hectàrees. Per tant, això és una realitat i comprovable. Vostè em diu que no. Europa ens demana que sigui així.

L'objectiu del Govern és tenir a la tardor la nova delimitació de la ZEPA del Baix Llobregat i poder començar el procés formal d'elaboració del pla de protecció del medi natural i el paisatge del delta del Llobregat a partir del primer trimestre de l'any vinent. Així també posarem punt final a un debat que fa molt temps que dura i que només ha afavorit el desenvolupament urbanístic de la zona, és a dir, el ciment. El no fer res ens ha portat al ciment. El no fer res ens ha portat a no preservar els espais. I quan no regulem, quan no fem el que toca, quan l'Administració no intervé, doncs qui guanya? Doncs l'especulació i aquells que han anat omplint el país de ciment i no han preservat ni han garantit la preservació dels espais naturals, que, en definitiva, no és una altra cosa que la millora de la qualitat de la vida de les persones.

Per tant, no es preocupi, portaveu del Partit Socialista en matèria d'acció climàtica i agricultura, que li donaran deguda resposta de totes les altres qüestions que, pel que sigui, jo en aquests moments no li puc respondre.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya

300-00360/13

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball i del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per fer la seva exposició de la interpel·lació, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputats i diputades. Gràcies, conseller. I especial agraïment a la gent que avui ens escolta en aquesta darrera interpel·lació de la tarda i també d'aquest període de sessions, per la qual cosa especial valor a la gent que aguanta encara a finals de juliol amb aquesta interpel·lació.

Mirin, l'àmbit del mercat de treball a Catalunya ha tingut els darrers anys una evolució, diguem-ne, peculiar, com al context també europeu, no? Veníem de recuperació de postcrisi financera, una època molt dolenta en la qual vam trigar moltíssim a recuperar l'ocupació –de fet, no vam arribar a recuperar-la– i molt marcada per la precarització del mercat de treball. Quan estàvem sortint una mica d'aquell forat negre del 2010, vam caure en la pandèmia de la covid, evidentment, en la qual, doncs, el mercat de treball es va veure ressentit i vam poder sobreviure gràcies als ERTes, que van protegir gran part dels treballadors d'aquest país. I llavors, quan sortíem de la pandèmia, doncs, vam tenir la següent desgràcia que hi ha, la guerra d'Ucraïna, que va afectar directament també el mercat de treball, i

també, evidentment, amb conseqüències que podien haver sigut molt i molt complicades, com hem vist a altres països de la Unió Europea.

Però a Espanya, a Catalunya, al nostre context més immediat, estem veient una dinàmica de creixement de l'economia molt potent, molt dinàmica, molt forta. De fet, ahir vam conèixer la previsió de l'FMI, amb un creixement del 2,5 per cent, un creixement líder a Europa, multiplicant per tres la mitjana europea, i, per tant, una notícia bona, esperançadora pel que fa al creixement econòmic. Així doncs, tenim a una situació actual i també futura de creixement positiu i que esperem que duri durant molt i molt temps. Tenim dos elements cabdals: un bon ritme de creixement de l'economia, com estem veient, i també unes polítiques laborals i econòmiques potents, encertades, que estan donant, doncs, aquest vigor al mercat de treball a Espanya.

Evidentment, alguns elements que cal, doncs, destacar d'aquestes polítiques econòmiques i laborals és la reforma laboral, que tots hem vist les seves conseqüències al nostre país, evidentment, de forma positiva, impactant directament amb més drets laborals per a molta gent del nostre país; també una aposta clara per l'FP, i això, evidentment, té relació amb el que després comentarem, i també una política econòmica reconeguda per Europa pel seu encert. Així doncs, estem en xifres d'ocupació rècord, que, de fet, han provocat en alguns sectors determinats una manca de treballadors en aquests darrers mesos. Un desajust, evidentment, entre oferta i demanda que cal també abordar en el seu moment. Però de la mateixa manera que volem un creixement econòmic sostenible, també volem un creixement sostenible del mercat de treball. Moltes vegades no en parlem; parlem directament de l'economia, però no parlem de com afecta això els treballadors i treballadores d'aquest país. Elements cabdals com és la digitalització, descarbonització o l'economia de les cures són eixos de creixement, i requereixen noves competències laborals que s'han de posar sobre la taula també per poder-les abordar.

Mirin, la Unió Europea ha fixat recentment l'objectiu d'arribar a una taxa d'ocupació del setanta-vuit per cent el 2030. Sembla molt lluny, sempre ha sigut molt lluny per a Espanya i per a Catalunya arribar a aquesta taxa d'ocupació, però actualment estem a Catalunya a un setanta per cent, i si mirem Barcelona, un setanta-cinc per

cent –ho tenim a prop. Ens queden encara uns anys per aconseguir-ho, però, en termes europeus, per primera vegada ens podem plantejar des de Catalunya i Espanya arribar a l'horitzó de la plena ocupació, ambiciós, però, evidentment, també realista.

Què ens cal per arribar-hi, conseller? Doncs incorporar al mercat de treball, d'aquí fins a 2030, 400.000 treballadors; 400.000 és, doncs, evidentment, una xifra important. I poden pensar: «Home, l'ambició és considerable.» Ho és, però és realista, i els hi diré per què. Si ens fixem en la xifra d'aturats que hi ha a Catalunya actualment, en tenim, aquest darrer mes de juny, 340.000. Veuen que el *gap* entre l'horitzó que tenim per assolir i la gent aturada, doncs, és relativament curt. Per tant, el primer que hauríem de fer com a país, com a Catalunya, és abordar amb garanties com inserim laboralment aquesta gent que tenim aturada, alguna des de fa molt temps, i que no troben ni en aquest moment de bonança econòmica un lloc de treball. I per abordar-ho amb garanties cal mirar què ens passa amb aquest tipus de col·lectius que no aconsegueixen trobar un lloc de treball actualment al nostre país.

Si posem el focus en la gent registrada al SOC, trobem que el quaranta-un per cent no acrediten el títol de l'ESO. Evidentment, tots sabem que acreditar un títol de l'ESO és bàsic per poder assolir un lloc de treball. Això es tradueix ni més ni menys que en 140.000 persones que no poden a dia d'avui accedir a una oferta de treball de nivell formatiu bàsic, i quan dic «bàsic» vol dir o supermercat o àmbits de l'hostaleria. Inclús –aquesta és la paradoxa– es dona que no poden accedir a alguns dels elements de formació que dona el propi SOC, en no tenir la formació bàsica elemental, que considera que qualsevol persona ha de tenir a l'acabar la seva formació obligatòria. Evidentment, aquesta paradoxa s'ha de resoldre –i en podem parlar també amb calma en un altre moment–, i sabem que no és fàcil reactivar aquest tipus de perfils. Són gent que porta molts anys, alguns d'ells, aturada i que, evidentment, la situació no només laboral, sinó també personal, econòmica i inclús emocional, pot complicar molt la seva recuperació per al mercat de treball. Però, fins que no siguem capaços de fer arribar la recuperació a cadascun d'aquests col·lectius, no podem descansar. El nostre objectiu ha de ser que la recuperació arribi a tothom.

I per a això, conseller, què cal? Un servei d'ocupació potent, modern, flexible, capaç d'emmotllar-se a les demandes dels aturats, i no al revés, com passa fins ara. D'aquí que el nostre grup presentés una moció a principis d'aquest any recollint una sèrie de propostes molt variades, que aquest Parlament va recolzar; unes propostes que, desgraciadament, no hem vist implementades pel Govern. Sé que va merèixer una reprovació a la Comissió d'Empresa i Treball recentment per la seva manca de resposta davant d'aquesta moció.

L'objectiu del meu grup avui no és debatre sobre tràmits ni controls de compliment; volem abordar, volem impulsar un full de ruta cap a la plena ocupació. I, evidentment, el SOC és una peça clau. Per què és clau? Perquè acompanya, perquè forma, perquè orienta, perquè li ensenya el camí a una persona aturada fins a trobar una nova feina. Evidentment, això és un motiu d'esperança, una eina potentíssima des de lo públic, que volem impulsar i volem que tingui sentit.

S'han fet darrerament passos endavant, evidentment –endavant en el desplegament territorial del SOC, per exemple–, i som conscients de lo difícil que és un canvi d'aquest model, que és un model que porta molts anys implementat, i un canvi com aquest requereix ambició i també, evidentment, doncs, mà esquerra per poder-lo portar a terme. Però estem convençuts de que és el camí a seguir, i, per tant, doncs, el defensarem i el seguirem impulsant. Ara bé, cal abordar la reforma del SOC per poder donar una oportunitat a la gent que està aturada actualment i que encara no veu això de la recuperació arribar ni a la seva butxaca ni a la seva vida laboral.

Estem convençuts, conseller, que aquest objectiu que avui comentem aquí a l'hemicicle és compartit per molta gent; segurament per vostè, per nosaltres i per molta més gent d'aquests grups parlamentaris que avui ens acompanyen aquí. De fet, estem convençuts que pot ser objecte d'un gran acord polític i també social, que vagi més enllà d'aquest Parlament. Evidentment, el Parlament ha de tenir un paper protagonista, però també el poden tenir sindicats i patronals i altres agents socials que es puguin acollir a aquesta proposta. I proposem tres eixos bàsics a treballar, que segurament compartirem, com us deia, amb la majoria de la gent que estem en aquest Parlament.

El primer, assegurar un nivell mínim de competències bàsiques. Això vol dir que la gent que encara no té aquesta formació elemental la pugui obtenir a través del Servei Públic d'Ocupació i altres eines que té el servei també, evidentment, públic, que tenen altres agències del nostre país.

En segon lloc, oferir solucions concretes als problemes concrets del territori, i això s'està fent en part amb el desplegament territorial del SOC i s'ha de potenciar encara més. No pot ser que oferim a un mercat de treball formació en uns àmbits que els territoris no ens demanen. Aquest desajust que és obvi que encara passa a dia d'avui, s'ha d'acabar, i s'ha d'acabar aviat.

I un tercer element: col·laboració publicoprivada per facilitar intermediació i escurçar el trànsit laboral entre una feina i una altra per a molts treballadors que estan veient com la seva feina actual deixa d'existir, però en sorgeixen de noves que pot ocupar, evidentment.

Considerem que el repte és important, és majúscul segurament, però considerem que val la pena. Aconseguir donar una sortida laboral a veïns i veïnes que per motius diversos s'han quedat pel camí val la pena. És un objectiu que és eficient econòmicament, però especialment és un objectiu just socialment, i, si m'ho permeten, també és just democràticament. Segurament, aquesta gent que es queda pel camí i que el servei públic no li dona la resposta també, doncs, té temptacions de votar opcions polítiques fora del sistema.

Tots coneixem que l'actual sistema no funciona –ho hem dit moltes vegades, ho hem pogut comentar a nivell parlamentari, també a nivell, doncs..., a peu de carrer. Tenim una eina molt potent, creada en un temps, doncs, ja pretèrit segurament, però enfocada a unes polítiques no correctes a dia d'avui. Ara, quan tenim les xifres rècord d'ocupació, és quan hem de fer possible aquest canvi; ara que no tenim la pressió de les crisis econòmiques; ara que el marc normatiu ens posa una catifa per poder abordar aquest tipus de canvis; ara és quan hem de sumar esforços per poder tenir el SOC que volem.

Per la nostra part, conseller, hi estem preparats. Ens hi posem?

La presidenta

Moltes gràcies. Passo la paraula ara, per fer la seva resposta, al conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. D'entrada, una coincidència: diputat, s'ha de tenir molt mèrit per aguantar aquesta interpel·lació ja a les portes, diguéssim, d'acabar el Ple, per tant, intentarem entre tots dos fer-ho el màxim d'amè possible; interessant, però amè possible.

Començo amb un repàs de les dades, perquè, efectivament, jo crec que val la pena veure on som, no només per com ha d'actuar el SOC, perquè les polítiques actives d'ocupació, i especialment el SOC ha de tenir una mirada més estructural, eh?, més a mitjà i llarg termini, però, en qualsevol cas, és bo saber on som avui per veure com hem de planificar el futur. I és cert –ho deia vostè– que estem en xifra rècord; en xifra rècord pel que fa als nivells d'atur, que són els més baixos des del 2008, eh? Des de l'anterior crisi, la crisi provocada per la bombolla immobiliària, fins avui no havíem tingut uns nivells d'atur tan baixos com ara. També rècord d'afiliació a la seguretat social: mai, històricament, en xifres absolutes, hi havia hagut tants catalans i catalanes treballant en un mateix moment. Per tant, xifra rècord d'afiliació a la seguretat social, que també és un paràmetre positiu. Demà tindrem l'EPA, eh?, demà tenim EPA i, per tant, podem contrastar com estan anant les dades i podem entrar una mica més al detall, perquè sap que, fruit de l'enquesta, doncs, podem fer una anàlisi més qualitativa.

Però, dit això, aquesta xifra rècord i el bon moment des d'aquest punt de vista que vostè també esmentava, és cert també, alhora, que encara avui tenim 329.744 catalans i catalanes en situació d'atur als que hi hem de donar resposta. Hem de donar resposta amb totes les eines que tenim, especialment amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, que és, diguem-ho així, el braç executor de bona part de les polítiques actives d'ocupació, d'aquella part que tenim competències. De les polítiques actives, no de les passives, el Servei d'Ocupació de Catalunya n'és un element clau. Que ha jugat el seu paper també per garantir aquestes bones xifres, eh? Vostè, lògicament –ja ho entenc, lògica parlamentària–, posava en valor algunes de les accions del Govern de l'Estat per explicar les bones dades d'ocupació,

permetin-me dir també que, òbviament, el Govern de la Generalitat de Catalunya hi ha contribuït, entre d'altres coses, desplegant el pla de xoc de polítiques actives d'ocupació, que gairebé arribava als 1.000 milions d'euros i que és el pla de xoc més ben dotat des d'un punt de vista de recursos públics que ha tingut històricament aquest país. Per tant, hi torno: malgrat, diguéssim, la tendència positiva en aquest sentit, òbviament, el SOC té un paper molt rellevant. Des de la perspectiva que li deia abans, eh?, més estructural.

I si anem a l'estructura i mirem quins són els col·lectius, no?, als quals hem de dirigir més específicament les nostres polítiques actives d'ocupació, veurem –i hi insisteixo, eh?, demà tenim l'EPA i ho podem corroborar, eh?– que amb majors de quaranta-cinc anys –vostè ho ha esmentat–, és a dir, el perill de cronificació de l'atur, efectivament, és un repte històric, però en aquests moments, pel que després diré, encara més rellevant. Per tant, majors de quaranta-cinc anys.

Atur juvenil, que és veritat que tenim la xifra d'atur juvenil més baixa de l'Estat en aquests moments, a la franja més jove, d'un 16,6 per cent, eh?, però que encara hi ha molt de recorregut a fer.

I també el biaix de gènere: com en tants altres àmbits, també es reproduïx aquí. De fet, cinquanta-set per cent, per tant, gairebé sis de cada deu persones que estan en situació d'atur, són dones. Per tant, majors de quaranta-cinc anys, atur juvenil i biaix de gènere són els tres col·lectius o els tres àmbits en què, des d'un punt de vista de polítiques públiques dirigides a la generació d'oportunitats, ens centrem més clarament.

Per tant, enfocament a aquests sectors. Quines eines tenim a disposició? És a dir, si hem de fer la transformació del SOC, si l'hem de modernitzar, en quin sentit ho hem de fer? Perquè els signes dels temps són uns i, per tant, ens hi hem de saber adaptar. Des del nostre punt de vista, la majoria de línies d'actuació en aquest sentit es focalitzen o acaben desembocant en tres grans objectius, d'altra banda, que són en certa manera obvis o intuïtius, eh?, però que tenen una dimensió diferent perquè estem parlant d'uns moments diferents.

M'explico. D'una banda, la millora de l'ocupabilitat. La millora de l'ocupabilitat té ara mateix un component necessàriament de resposta àgil. Què vull dir? El vell concepte

de poder dedicar-nos tota la vida a fer una mateixa feina s'ha trencat, ja no existeix. Per tant, hem de ser capaços de garantir una entrada i una sortida a diferents llocs de treball que ens propiciï l'oportunitat de tenir prou eines com per poder-nos desenvolupar en aquest entorn més canviant. És a dir, ja no és la idea de «tindrem una ocupació, el mateix ofici per a tota la vida, per tant, em formo quan estic en situació d'atur per poder entrar al mercat laboral i ja m'hi quedo fent sempre més aquest ofici», perquè el món no va cap aquí. Per tant, nosaltres ens hem d'adaptar en aquest sentit, i la millora de l'ocupabilitat passa per aquesta agilitat en la resposta.

En segon lloc, passa també per tenir eines per adaptar-nos a aquestes necessitats canviant, eh?, sobretot el repte tecnològic. I aquí, molt específicament, mirem cap als majors de quaranta-cinc anys, eh? Com que les transformacions de caràcter tecnològic i digital van tan ràpides, és imprescindible que compassadament el SOC vagi donant resposta a la mateixa velocitat. Perquè si no, òbviament, quan algú fa temps que no està en el món actiu, en el món laboral, i vol entrar-hi, si no ha estat capaç de reciclar-se, si no ha estat capaç de tenir prou eines per rebre els coneixements suficients, doncs, queda més desfasat més ràpidament del que havia quedat històricament. Per tant, eines també per adaptar-nos a aquest entorn canviant.

I, finalment, incorporar una perspectiva –aquesta potser sí que és més nova–, que és la idea de que el SOC ha de ser també un agent de transformació del model productiu, ens ha d'ajudar a transformar el model productiu. És a dir, les seves polítiques actives d'ocupació no només han de tenir un caràcter pal·liatiu, no només han de tenir un caràcter de resposta urgent, sinó que necessàriament han d'acompanyar en diferents sectors, per exemple, el de l'automoció o, per exemple, el de l'alimentació, per incorporar aquests nous coneixements, ja no només a títol individual, eh?, el que dèiem abans, és a dir que la persona tingui les eines necessàries per desenvolupar-se competitivament en el món laboral, sinó que des d'un punt de vista col·lectiu també anem acompanyant aquests sectors en la seva transició.

Per tant, aquests són els tres objectius; tres col·lectius, tres objectius.

I el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, que, efectivament, necessita aquesta transformació, aquesta modernització, no només perquè és un imperatiu que el Parlament de Catalunya en la seva majoria ha aprovat, sinó perquè aquesta és també una prioritat per part del Departament d'Empresa i Treball.

I en aquest sentit estem treballant, estem desplegant aquest procés de modernització del SOC, que es concreta en vuit instruments estratègics que d'alguna manera o altra donen resposta a aquells tres elements o aquells tres eixos que vostè situava a la seva intervenció.

Són vuit instruments que hem pogut idear, dissenyar i comencem a desplegar en divuit mesos. No és fàcil –vostè ho ha reconegut–, no és senzill aquest procés d'adequació i adaptació del SOC. De fet, jo defenso una idea que pot semblar molt paradoxal, que és que justament per millorar en l'agilitat i la simplificació administrativa, també i especialment en el SOC, fa falta temps. És un contrasentit, però fa falta temps per poder planificar i per poder prendre bones decisions que no siguin cosmètiques, que no siguin només retòrica, sinó que siguin efectives.

Per tant, vuit instruments estratègics, començant, el primer, per l'acord de desplegament territorial, eh?, com vostè ha esmentat, que és un exercici de concertació públicoprivada i de concertació territorial, i que representa fins i tot un nou model de desplegament de les polítiques actives d'ocupació a través del SOC, perquè és un model de desplegament territorial en el que els agents que han signat el propi acord tindran un paper rellevant. Per tant, un model que no és piramidal, sinó que s'estén capil·larment al conjunt del territori per adequar les necessitats i les respostes a cada àmbit territorial. Per tant, l'acord marc de concertació territorial, un excel·lent, des del nostre punt de vista, exercici que, evidentment, s'ha d'anar aterrant, però que representa un pas disruptiu en aquest sentit.

Segon instrument estratègic, l'estratègia catalana per l'ocupació de qualitat 2022-2027. Un altre acord, un altre gran consens, en aquest cas, establert en el Consell de Direcció del SOC, també amb la representació de tots els agents econòmics i socials, que té un gran doble objectiu, eh?, que coincideix amb l'anàlisi que feia abans: la millora de l'ocupabilitat i el foment de la competitivitat de les empreses, eh?, amb aquesta idea de la doble demanda. És a dir, el món laboral és un mercat

de doble demanda: de treballadors i treballadores que estan en situació d'atur, que demanen feina, i empreses que demanen perfils professionals que els permetin millorar la seva competitivitat. Amb aquesta doble lògica, es desplega aquesta estratègia catalana per l'ocupació de qualitat 2022-2027 que hem pactat amb els diferents agents.

Un tercer instrument, el pla de desenvolupament de polítiques d'ocupació 2023-2025. És a dir, tenim una planificació, tenim una realitat territorial capil·lar. Ara parlo d'aquest pla de desenvolupament de polítiques actives d'ocupació, que és l'execució de tot això, eh? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* En tot cas, se m'ha acabat el temps, seguiré. Anem pel tercer eix estratègic de modernització del SOC. Com li deia, són vuit que intenten, entre d'altres, donar resposta al que vostè plantejava i, per tant, entenc que seran també eines a treballar i a acordar en el marc parlamentari. Però després, diputat, seguirem.

La presidenta

Té la paraula ara, per la rèplica, el diputat senyor Pol Gibert Horcas.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Em sembla, conseller, que haurà de venir un dia en comissió a explicar-ho amb calma, perquè portava tres eixos o quatre dels set que hi havia, en són molts, i això mereix tenir el temps que calgui, i segurament amb interpel·lacions no hi ha temps a poder aprofundir en aquests àmbits, no?

Jo crec que el bon moment que viu el mercat de treball s'ha d'explicar i s'ha de defensar, perquè és així, perquè es deu a unes polítiques econòmiques i laborals concretes, no?, i s'ha d'explicar com és. Però tampoc es pot obviar en aquest discurs que tenim desenes de milers de persones que encara busquen feina a dia d'avui i que busquen a dia d'avui i fa un any i algunes fa dos anys, i que estan patint encara aquestes conseqüències i que encara veuen amb més frustració com molta gent troba feina i ells encara no la poden trobar, no?

Per això, jo crec que farem bé, a part, evidentment, d'abordar el debat més global que estem fent avui mateix, també de posar el focus en aquest tipus d'aturat que tenim, diguem-ne, enquistat al fons de la bossa d'aturats i que no aconseguim fer

aflorar. I que segurament és molt complicat. Sabem que requereix una cirurgia fina per intentar abordar cada casuística i que hi hagi una aproximació segurament de diferents àmbits, però que no podem deixar de fer, perquè, com deia abans, és evidentment ineficient econòmicament i em sembla que és un risc també per a la democràcia. Evidentment, també ho hem d'abordar amb aquest prisma, actualment, no?

Miri, conseller, a mi m'agradaria poder afirmar que el paper del SOC ha contribuït decididament a la creació d'ocupació i a inserir gent, però no puc fer-ho. No puc fer-ho, perquè les dades no m'ho permeten, senzillament, no? Depenent de les dades que agafo, siguin de la Cambra de Comerç de Barcelona, siguin les pròpies del departament, el barem de gent que col·loca el SOC actualment, que insereix, és entre un u, un tres o un nou per cent, el millor mes, diguem-ne, que el SOC ha tingut, en un context de vacants laborals en el qual hi ha alta demanda de personal per part de les empreses i que no el troben i que van inclús al SOC a buscar-lo, cosa que abans tampoc passava –i després m'hi referiré breument, no?

És el gran repte. La gent que no té res busca al SOC com la seva finestra d'oportunitats, i actualment, doncs, no dona resposta. I, per tant, ens preocupa, i molt, des de la nostra visió de lo públic, que és molt i molt important, no?

Vostè hi feia referència, estem en un món en el qual el trànsit laboral és molt ràpid. Abans la gent, com vostè hi feia referència, doncs, estava anys i anys, o canviava de feina cada deu, vint anys, no? Ara això és un trànsit molt més ràpid i afecta diferents capes de la població diferentment: la gent, doncs, amb menys formació l'afecta més, segurament, i cal més ajuda per intermediar i poder reorientar aquest públic. I evidentment això requereix l'agilitat que actualment no tenim.

I el segon element que també ens preocupa molt és la bretxa digital, que s'afegeix, diguem-ne..., és la segona gran bretxa que tenim al món laboral, després de la de gènere, evidentment. Llavors, es sumen entre elles. I aquí tenim una problemàtica a nivell social, però també a nivell laboral, que ens afecta de ple i que cada vegada serà més i més important.

Vostè ha fet esment d'un factor que crec que és cabdal, no? És com el SOC acompanya també el sector productiu. No només és reactiu davant d'una crisi, com

hem vist en molts tancaments industrials recentment, no?, sinó que acompanya de manera proactiva. En això, hi ha aquests dos elements que seran decisius: el desplegament territorial farà que aquesta aproximació sigui molt més realista, estigui a peu de carrer el SOC i pugui, evidentment, abordar-ho, i, el segon element, que tenim actualment un SOC absolutament desconnectat del teixit productiu; el SOC rep aturats, els intenta gestionar com pot, però no es parla pràcticament en el sector productiu, aquí hi ha una desconexió molt important que hem d'intentar, doncs, reconnectar, perquè, si no, és impossible intermediar entre uns actors que no es parlen entre ells, no?. Jo crec que aquest és un paper cabdal que el SOC, doncs, evidentment, jo crec que ja hi està posant fil a l'agulla en com s'aborda, no? Però és un dels grans reptes, perquè, a vegades, quan parlem del SOC parlem només de la part treballadors, que és molt important, no?, però, diguem-ne, els treballadors treballen en un lloc, físicament, o en una empresa, per la qual cosa..., per això tenim aquesta altra porta; generalment ens costarà molt trobar una sortida que sigui la correcta.

Jo crec que, conseller, tenim l'anàlisi bastant compartida, té un diagnòstic compartit, crec que més àmpliament, no només el meu grup parlamentari i del Govern, sinó que hi ha més gent que ho comparteix, i que hem pogut parlar-ne en diferents formats i diferents fòrums. Jo crec que ara el que fa falta és un calendari compartit, segurament, de com posem fil a l'agulla per solucionar aquests problemes. Són àmbits que, com que tenen el consens ampli, crec, d'aquesta cambra, es poden treballar en diferents aspectes, però crec que és important que els abordem i que tinguem un horitzó clar de cap a on anem. Perquè si li podem explicar a un aturat que d'aquí divuit mesos o vint-i-quatre mesos tindrà una oficina de treball al seu barri, al seu districte, a la seva ciutat, que hi pot anar i que li oferiran un itinerari personalitzat, que sap quants mesos trigarà i sortirà amb una feina d'allà, això a molta gent li donaria una enorme tranquil·litat i confiança amb el sistema.

Això que estem parlant aquí no és una utopia, això passa a molts països europeus, que la gent confia plenament en el seu servei d'ocupació, sap que si va a Suècia i va a la porta, doncs, que tindrà un disseny, un itinerari, un camí i que quan acabi el camí, doncs, arribarà a bon port.

Això és el que hauríem d'aconseguir aquí i espero que ho puguem fer plegats en els propers mesos i a la tornada de l'estiu, especialment.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, presidenta. Diputat, m'he oblidat de dir-ho en la primera intervenció, però ho volia deixar clar; per tant, ho dic ara. Efectivament, compareixerem en la comissió i explicarem, doncs, els detalls d'aquest pla de modernització del SOC, i tindrem l'oportunitat d'aterrar en totes les qüestions més concretes, perquè, efectivament, una interpel·lació dona pel que dona amb relació al temps que hi podem dedicar.

Abans de continuar desgranant, diguem-ne, no?, podent aportar els vuit eixos estratègics d'intervenció en el SOC, m'agradaria fer una reflexió que connecta una mica amb el que deia ara vostè recentment, i que és segurament la reflexió fonamental que presideix tota aquesta vocació transformadora del SOC, o almenys nosaltres ens ho hem plantejat així.

La concepció d'un servei d'ocupació com a agència de col·locació, tal com l'havíem conegut històricament moltes vegades, això també s'ha trencat, diguéssim, culturalment i funcionalment. És a dir, culturalment, la ciutadania ja no percep els serveis públics d'ocupació només com un espai que posa en contacte la demanda i l'oferta, l'oferta de treball i la demanda laboral, sinó que ho concep com una peça que ofereix una resposta molt més integral. I és imprescindible que això sigui així, per tots aquells objectius que dèiem abans, perquè ha d'acompanyar en el procés de reciclatge i de poder obtenir eines necessàries per poder-se desenvolupar en el mercat, en el món laboral, des d'un punt de vista individual, però també perquè ha d'acompanyar les grans transformacions de fons del model productiu. Per tant, des de la perspectiva de les persones, és imprescindible que el SOC, en tant que servei d'ocupació, tingui aquesta mirada.

Però des de la perspectiva de les empreses, per tant, de l'altra part, diguéssim, de la contrapart o de l'altra gent que interactua habitualment amb el SOC, és

imprescindible que millorem l'apropament, per tant, que generem més confiança cap al SOC. I la confiança no només es guanya en el tracte particular, és a dir, d'una empresa cap al SOC i del SOC cap a aquesta empresa determinada, sinó que ens sembla que també es guanya amb la capacitat de demostrar que el SOC és capaç de fer una anàlisi de prospectiva, no?, és a dir, un exercici de prospectiva per veure quines són les necessitats d'avui i en els propers anys i, per tant, donar resposta anticipada a allò que els sectors econòmics, els gremis, el teixit empresarial, en definitiva, demana. És una manera també de guanyar confiança en el dia a dia, però amb una mirada més de caràcter estructural.

Aquesta reflexió, aquests elements són els que han presidit tot el desplegament d'aquests eixos estratègics que abans comentava. He parlat de l'estratègia catalana per l'ocupació de qualitat, el marc de concertació territorial, el pla de desenvolupament de polítiques d'ocupació, però puc parlar també del programa operatiu del Fons Social Europeu, que ens permet desplegar gairebé 9.000 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació, tant en els programes del PCAT, que desplegarem enguany, com en el programa d'assistència material bàsica, perquè hi han perfils que necessiten fins i tot l'acompanyament material per poder després formar-se en qualsevol de les ofertes formatives que té el SOC.

I després, tres elements que responen a aquests tres segments de població que abans li deia. L'estratègia catalana per l'ocupació juvenil de qualitat. Vostè deia: «Hem de millorar els nivells bàsics de formació.» Efectivament. Per tant, intentar acompanyar i fer un camí molt més paral·lel i molt més incardinat entre sistema educatiu i Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, retornar sempre que es pugui i tant com es pugui al sistema educatiu.

Un pla d'acció per a les persones majors de quaranta-cinc anys, tenint en compte el repte tecnològic, el repte digital, efectivament; és un repte creixent i haurem de posar-hi encara més energies de les que hi hem posat fins avui si no volem un món laboral polaritzat, un món laboral amb un atur cronificat.

I el pla de transversalitat de gènere 2023-2025, que consisteix en incorporar, ja d'entrada, en la definició de les polítiques d'ocupació, la mirada femenina que fins ara moltes vegades ha faltat, òbviament, en els espais de presa de decisió, i, per

tant, les polítiques no s'han adequat a les necessitats d'una part de la població, que, a més a més, és la més afectada per la situació d'atur.

I finalment, un element fonamental també, que és l'acord de planificació de la formació professional, eh? (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), fet conjuntament amb altres departaments, concretament amb Presidència i Educació, i que dibuixa aquesta anàlisi de quina és l'oferta formativa que necessitem en els propers anys i que s'adequa a les necessitats territorials i les de transformació del país.

En definitiva, estem desplegant aquests vuit eixos estratègics...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...ho fem també amb un nou decret d'estructura que ha de servir pel canvi metodològic i tindrem l'oportunitat de parlar-ne i d'explorar aquestes coincidències que avui s'han demostrat aquí al faristol.

Moltíssimes gràcies, diputat.

La presidenta

Moltes gràcies.

I suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí. Bon vespre.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre.